Serie nouă
aprilie 2010
4
(CVI)
36 pagini
9 lei

Am ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Premiile U.C.M.R.
Chopin la Ateneul Român
Despărțiri
Eurovision
Opera comică pentru copii
Premieră la "C. Tănase"

În imagine: Mihaela Stănculescu-Vosganian
câştigătoare a Premiului UCMR
la secția simfonică

Muzică şi viaţă

Liviu DĂNCEANU

Muzica şi viaţa nu sunt câtuşi de puţin ostile una alteia, între ele nu se cască falii semnificative, ci numeroase pârleazuri, chiar dacă uneori ele par fragile. Există, e-adevărat, tentaţia de a confunda omul şi opera, o ispită de multe ori netrebnică şi falacioasă. Dimpotrivă, ispita de a confrunta realitatea sonoră cu realitatea înconjurătoare este, cel puţin în ziua de azi, un act necesar şi salutar, dacă nu chiar o virtute care, date fiind circumstanţele actuale, izvorăşte din curajul mărturisirii. Nu întotdeauna muzica este un produs al vieţii; viaţa însăşi e o consecinţă şi o componentă a unei modalităţi de fiinţare sonoră. Pedagogia muzicală, ca şi orice pedagogie existenţială, nu trebuie să predea un sistem (de organizare), ci o libertate (de mişcare). Discipolul, dăruit cu minte şi judecată (Urteilskraft), nu vine la maestru să ia notiţe, să buchisească partituri ori volume de muzicologie, ci să-şi limpezească gândurile şi să-şi uzurpe ignoranţa. Însăşi educaţia muzicală, prin excelenţă vocaţională, aidoma educaţiei generale, presupune două faze: ucenicia şi călătoria. Ucenicia (şcoala) se cade a fi organizarea forţei de invenţie (or nu un creuzet în care pui copilul ca pe un aluat la dospit şi pe care învăţătura îl rumeneşte, iar părinţii şi-l iau înapoi gata copt). Călătoria (viaţa) primeneşte, aţâţă, dezvăluie, înţelepţeşte şi creează o stare de spirit deschisă, receptivă. Ne ieşirea în lume poate fi considerată ca o lipsă gravă, ca un soi de infirmitate, o dovadă de neîmplinire, de ce nu, chiar de eşec. Mai ales că în acest caz ne ieşirea e sinonimă cu ne intrarea. Călătoria devine astfel mai puţin un lux ori o fantezie, şi mai mult o necesitate asumată. Aşa cum ne asumăm, bunăoară, codurile unui comportament existenţial şi regulile unei conduite creatoare. Dar, dacă de primele norme ne ţinem cu străşnicie şi, uneori, cu dificultate, de canoanele muzicale un artist autentic tinde să se elibereze nu spre a se sălbătici, ci pentru a edulcora sălbăticia unei ordini infailibile. În viaţă, Calea, Adevărul se exprimă ireductibil prin unicitate, definind biruinţa, împlinirea. O creaţie muzicală însă, oricât ar sta sub semnul desăvârşirii, tot înfrângere e la o adică, deoarece stă sub semnul limitării şi renunţării: mă rezum la o singură variantă, optez pentru una dintre infinitele paradigme posibile. Selecţia operează de cele mai multe ori crud, implacabil. Totodată însă ea ne face responsabili. Viaţa şi muzica nu pot fi trăite prin reprezentanţi, pentru că ele sunt implicările noastre nemijlocite în treburile cetăţii ca scop esenţial al devenirii personale. Persoana e opusă individului şi massei. Din nefericire, lumea în viteză de astăzi omite tot mai frecvent existenţa persoanei, exacerbând prezenţa individului şi a massei, uitându-se mult prea uşor că deplina existenţă, ca şi marea muzică e, neîndoios, personalizată. Creaţia muzicală, de pildă, e un personaj complex; la fel ascultătorul şi, nu mai puţin, actul receptării. Audiţia e calea prin care publicul-persoană stă la taifas cu compozitorul-persoană. De aici dulceaţa extraordinară şi unică a spectacolului sonor: această relaţie de tip eu-tu dintre emiţător şi receptor – cel din urmă ne confruntându-se cu o entitate abstractă, cu un Tot nenumit şi anonim, ci se află în faţa unui personaj căruia i se poate adresa nemijlocit într-o atmosferă de intimitate, încredere şi revărsare de sine. Iar mesajul pe care autorul îl trimite în eter nu se va pierde printre infinituri şi abstracţiuni ori pure idei, ci va fi recepţionat de o Persoană. E un fel de a pune simţul eroic mai presus de simpla inteligenţă şi îndemânare ori reţeta ideală prin care persoana nutreşte personalitatea, ajungându-se la acea individualitate ce refuză topirea în colectiv. Viaţa şi muzica invită la a fi durate cu personalitate. Şi nu cred că e frumos să le refuzăm invitaţia.

DIN SUMAR

Premiile Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România 2-4
Balet la Sibiu 6
Muzica lui Aurel Stroe 7
Liturghier inedit 8
Chopin la Ateneul Român 9
Despărţiri 10-11
Concerte sub... lupă 12-13
Vox Maris 14
Universitaria 15-16
Punctul pe jazz 18-19
Eurovision 20-21
Şlagăre la “Tănase” 22-23
Calendar muzical - aprilie 26
Mircea Florian 27
Flash intern 30
Opera comică pentru copii 33
Discuri 34-35

Mihaela Vosganian

PREMIILE Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România pe anul 2009

Costin Miereanu

PREMIUL PENTRU LUCRĂRI CONCERTANTE

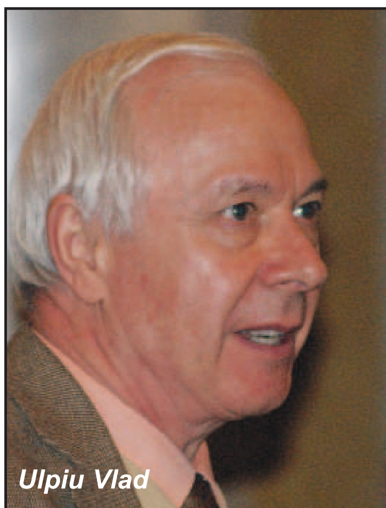
Mihaela Vosganian - *Ciaccona con canone*
pentru vioară, orchestră şi sunete procesate

Livia Teodorescu

Constantin Andreoiu

PREMIUL PENTRU LUCRĂRI CAMERALE

Livia Teodorescu
Chanson d´automne – lied pe versuri de Paul Verlaine
S´amor non e - lied, sonet Petrarca

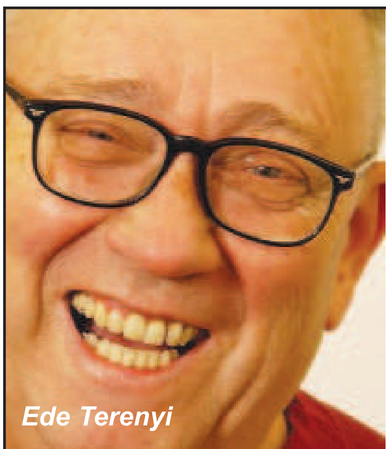

Ulpiu Vlad

Irina Odăgescu

PREMIUL PENTRU LUCRĂRI ELECTRONICE

Ulpiu Vlad
Prin sunetele privirii
pentru violoncel şi bandă

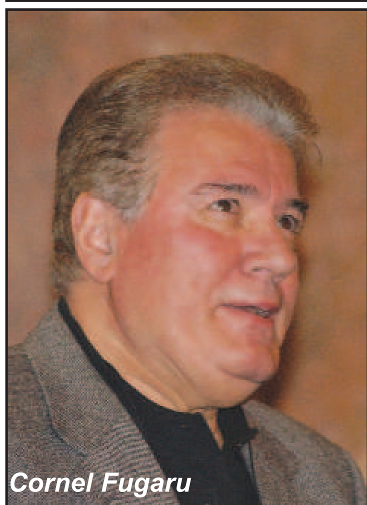
PREMIU SUCURSALEI CLUJ
Ede Terenyi
Mahabharata - mono-operă

Ede Terenyi

Felicia Donceanu

PREMIUL PENTRU CREAȚIA UNUI AUTOR DIN DIASPORA

Costin Miereanu
- *Simfonia a III-a* pentru cor şi orchestră
- *Concert pentru vioară şi orchestră*

Cornel Fugaru

Florin Bucescu

PREMIUL PENTRU MUZICĂ DE FANFARĂ

Constantin Andreoiu
Triptic Simfonic

PREMIUL PENTRU LUCRARE CORALĂ AMPLĂ

Irina Odăgescu
Timpul pământului
– simfonie corală pentru cor mixt, recitator şi percuție, versuri Octavian Goga

Dan Ştefănică

Daniela Caraman

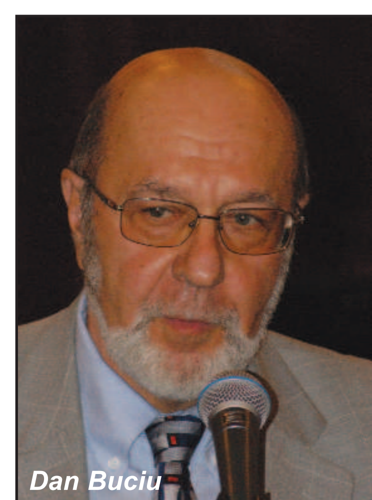
PREMIUL PENTRU MINIATURĂ CORALĂ

Felicia Donceanu – *Potentissimo Dio* – imn pentru cor mixt a cappella, versuri Petru Cercel (sec.XVI)

PREMIUL PENTRU MUZICĂ UŞOARĂ
Cornel Fugaru
Mi-e dor - versuri Mirela Fugaru

PREMIUL PENTRU MUZICĂ DE JAZZ
Dan Ştefănică
Cântec de leagăn, *Pădure tropicală*, *Madeira*

Viorel Gavrilă

Dan Buciu

PREMIUL PENTRU SPECTACOL MUZICAL

Viorel Gavrilă
Bonsoir Paris - cabaret muzical, text Mala Bărbulescu

PREMIUL PENTRU ISTORIOGRAFIE

Constantin Tufan Stan
- *György Kurtág. Reîntoarcerea la matricea spirituală*
- *Victor Vlad Delamarina şi familia sa. Contribuții biografice*

Constantin Tufan Stan

Ilarion Ionescu-Galați

Cornel Groza

PREMIUL PENTRU BIZANTINOLOGIE

Florin Bucescu – *Cântarea psaltică în manuscrisele moldoveneşti din sec. XIX. Ghidul manuscriselor psaltice - Moldova, sec. XIX”*

PREMIUL PENTRU PUBLICISTICĂ

Daniela Caraman Fotea

PREMIUL PENTRU CREAȚIE DIDACTICĂ

Dan Buciu - *Muzicanții din Bremen*
poveste muzicală pentru recitator şi pian la patru mâini

Aurelian Octav Popa

PREMIUL PENTRU ACTIVITATEA DIRIJORALĂ

Ilarion Ionescu-Galați

PREMIUL PENTRU MAESTRU AL ARTEI DIRIJORAL-CORALE

Cornel Groza

PREMIU PENTRU ARTĂ INTERPRETATIVĂ

Aurelian Octav Popa

Cornel Țăranu

PREMIUL PENTRU FORMAȚIE CAMERALĂ

Ansamblul „Ars Nova” din Cluj, dirijor Cornel Țăranu

PREMIUL PENTRU PROPAGAREA MUZICII ROMÂNEŞTI PESTE HOTARE

Violeta Dinescu

Violeta Dinescu

MARELE PREMIU - VASILE TOMESCU

Vasile Tomescu

Dumitru Capoianu şi *Variaţiunile sale*

Petre CODREANU

Una dintre căile care duc spre o (mai) bună cunoaştere, promovare şi apreciere a muzicii româneşti este preluarea acesteia în repertoriul interpreţilor străini. La început un act convenţional, acesta se impune (evident, dacă are valoare intrinsecă şi răspunde aşteptărilor – deseori curiozităţii – şi corespunde preferinţelor publicului internaţional). Includerea piesei româneşti într-un program atractiv joacă, de asemenea, un rol important. Să luăm, de exemplu, concertele din 11/12 martie ale Filarmonicii „George Enescu”. Programul a fost dirijat de Ronald Zollman, solist a fost Dominique Merlet, ambii cunoscuţi şi îndrăgiţi de publicul Ateneului Român. Ce poate fi mai tentant decât *Patetica ceaikovskiană* şi Concertul schumanian pentru pian, cu premisa unei interpretări cu mult deasupra mediei (puneţi, vă rog, semnul întrebării) Piesa românească a fost aceea a unui muzician consacrat de decenii – *Variaţiuni cinematografice* pentru orchestră mare. Ca toată muzica scrisă de Dumitru Capoianu – de la debut până la cea din urmă încredinţată execuţiei publice; de la cea pentru film sau teatru, pentru ansambluri instrumentale sau vocale (mari ori mici), pentru formaţii clasice sau cu utilizarea tehnicilor electronice audio – şi *Variaţiunile* stau mărturie a talentului, culturii profesionale şi măiestriei compozitorului, mereu egal cu el însuşi şi, totuşi, mereu cu aspecte felurite ale modului de modelare a materiei sonore. Deşi vechi de peste patru decenii, Variaţiunile au aceeaşi nefanată prospeţime – în invenţia melodică, în diversitatea armonică, în soliditatea arhitectonică şi în fantezia coloritului orchestral. Ronald Zollman a luat cunoştinţă de substanţa lucrării şi i-a pătruns textura, redând-o cu suculenţă şi strălucire. Nu ştim dacă o va programa în concertele pe care le va dirija frecvent prin patru continente, dar nu ne îndoim că în memoria sa rămâne succesul de la Bucureşti şi convingerea că muzica noastră nu e mai prejos decât suratele ei europene.

Profităm de această ocazie pentru a marca, cu o nedreaptă şi, sperăm, iertată întârziere, şi intrarea maestrului Capoianu în “clubul patriarhilor”, odată cu schimbarea prefixului. Din toamna trecută compozitorul a trecut pragul a 80 de ani de viaţă, marcaţi de reuşite, de împliniri, de succese, ani în care ne-a bucurat cu şăgălnicia sa, cu verva sa spirituală, iar intransigenţa şi pasiunea sa ne-au fost, nu odată, exemplu. La mulţi ani! (n. red.)

Un nou volum despre Chopin

Petre CODREANU

Lumea muzicală celebrează în acest an bicentenarul naşterii lui Frédéric Chopin. Marele romantic şi inegalabilul poet al pianului (cum a fost denumit cu îndreptăţire) are o cotă dintre cele mai înalte pe piaţa vieţii culturale; muzica lui răsună pretutindeni şi constant şi în afara ocaziilor festive, pentru că are substanţă, originalitate şi rafinament. Pentru a marca evenimentul (22 februarie sau 1 martie – pentru public nu este atât de importantă data adevărată a ivirii lui pe lume), muzica chopiniană este prezentă în programe de concert sau recital, este obiect al dezbaterii în mediile profesionale. Şi este, deopotrivă, obiect de cercetare muzicologică. În această ordine de idei este de semnalat apariţia (şi lansarea, la Bucureşti – la Universitatea Naţională de Muzică – şi la Ploieşti – la Muzeul Memorial ”Paul Constantinescu”) volumului *La pian cu Frédéric Chopin* de Carmen Manea. Autoarea este o pianistă cu o cunoscută şi apreciată prezenţă concertistică şi o la fel de solidă carieră pedagogică universitară. Volumul, consistent cantitativ (326 de pagini) şi calitativ, este scos în excelente condiţii grafice şi într-o ţinută modernă exemplară de Editura Universităţii Naţionale de Muzică Bucureşti. Coperta este semnată de Mihai Cosma (muzicolog consacrat încă de la primele-i scrieri, dar şi fotograf împătimit al evenimentelor şi personalităţilor muzicale). Cartea prezintă interes atât pentru profesionişti (prin analizele pertinente ale creaţiei), cât şi pentru publicul meloman, datorită bogăţiei de informaţii şi limbajului clar, fără excese terminologice de specialitate. Secţiunile mari sunt: Frédéric Chopin – o viaţă dăruită muzicii; Sonatele pentru pian; Lucrările concertante ale lui Frédéric Chopin; Capodopere pianistice chopiniene; Epilog. Cea din urmă cuprinde – între altele – subcapitole interesante, cu valoroase aspecte inedite, contribuţie personală demnă de apreciat a autoarei: Reverberaţii chopiniene în creaţiile altor compozitori; Transcripţiile unor creaţii chopiniene; Creaţii româneşti care amintesc genurile muzicale chopiniene; În fine, cuprinzătoarea bibliografie ne învederează strădaniile autorilor români care s-au aplecat asupra vieţii şi creaţiei marelui muzician polonez: Theodor Bălan, Lavinia Coman, Nina Vieru, dar şi a altora care au abordat probleme tangente cu subiectul (George Bălan, Ada Brumaru, Emanoil Ciomac, Grigore Constantinescu, Octavian Lazăr Cosma, Liviu Dănceanu, Dan Dediu, Cella Delavrancea, Alexandru Leahu, Gheorghe Merişescu, Valentina Sandu-Dediu, Ioana Ştefănescu, la care s-ar putea adăuga literaţi, esteticieni, istorici, filozofi). Întru totul, o carte de căpătâi, adusă la zi, utilă oricui este interesat de generosul subiect.

La Sibiu: Noaptea Walpurgiei (şi) o Gală de balet

Doina MOGA

Faptul că în acest moment confuz şi descurajant al vieţii publice româneşti Teatrul de Balet din Sibiu dă o discretă dar fermă lecţie de profesionalism, altruism şi sens al istoriei este benefic, iar talentul şi pasiunea componenţilor lui ocupă deja un important loc în cartea de vizită a oraşului. De aceea, la fiecare spectacol al lui, fie că e clasic, modern sau cu tentă folclorică, vin cu crescândă plăcere, mai ales că, fără exagerare, este singurul teatru, la ora actuală, unde odată cu ridicarea cortinei dispare orice urmă de disconfort, lăsând loc dorinţei ca durata lui să fie mai lungă. Aşa s-a întâmplat şi acum, pe 4 martie, când am urmărit sub un titlu – cam banal – Gală de balet, o fermecătoare seară, structurată pe două părţi distincte, cu piese de recital din repertoriul baletelor celebre sau mai puţin cunoscute (partea I) şi o premieră (în partea a II-a). Deştept gândit, spectacolul a oferit fiecărui membru al companiei prilejul de a se manifesta solistic, de a-şi arăta evoluţia şi de a câştiga experienţă scenică, fani şi aplauze, ceea ce din start ne arată grija, respectul şi responsabilitatea pe care tandemul director – regizor Ovidiu Dragoman, respectiv Valentin Barteş îl au pentru aceşti tineri, motivaţi astfel la rândul lor să răspundă tot cu respect şi profesionalism. Toţi au fost buni. Mi-au plăcut chiar şi stângăciile lor, parate cu dibăcie, ceea ce a făcut ca experienţa şi notorietatea celor doi invitaţi speciali, Ovidiu Matei Iancu şi Adina Tudor să nu umbrească dăruirea, devotamentul şi bucuria lor de a dansa. Fiecare s-a remarcat prin ce are mai particular: siguranţă în poante şi tehnică (Laura Cristea), prezenţă scenică şi o linie frumoasă a braţelor (Alexandra Nicoară Rus), viteză şi nerv (Isabela Buluca, Takahiro Tsubo şi Claudiu Buldan), eleganţă şi plutire (Andreea Jura) etc. Foarte frumoasă coregrafia lui Karen Savage, care a adus un suflu nou prin simplitate, acurateţe şi ritm calibrat, fericit şi duios reliefate de Jelena de Broeck, Annika Parvianeinen şi Aleisha Gardner. Dar în mod deosebit mi-a reţinut atenţia premiera din partea a II-a. Şi esenţă şi sugestie şi tehnică şi expresivitate şi nuanţă şi foc, **Noaptea Walpurgiei** este un balet surprinzător, relevant şi coerent, cu o asimetrie deja specifică coregrafului. Este într-o continuă mişcare, fără aglomerări şi fără goluri, imaginativ, cald şi captivant. Dacă s-ar face stop-cadruri din fiecare secvenţă a lui, ar ieşi o interesantă expoziţie de tablouri renascentiste, din care transpare bun gust, fineţe, multă viaţă şi energie calmă benefică, în ciuda fragmentului din binecunoscutul subiect faustian. Interpreţii au fost impecabili în evoluţia lor expresivă şi au rezonat la acelaşi diapazon cu partitura originală coregrafică a lui Valentin Barteş, dezvăluind spectatorilor o largă gamă de stări sufleteşti, îmbrăţişată de cea complexă a vocabularului dansant. Vedeta incontestabilă a premierei, ca şi a Teatrului, de altfel, Reina Amakasu a uimit din nou prin gingăşie, feminitate, drăgălăşenie, tehnică şi siguranţă, iar viteza, mobilitatea şi ingeniozitatea mişcărilor cuplului Valentin Barteş-Isabela Buluca şi prezenţa scenică ce câştigă în prestanţă cu fiecare apariţie a lui Dan Haja întregesc tabloul. Cât despre costume, ce să mai spun, sunt semnate de aceeaşi Carmen Siminie, care surprinde prin compoziţie, nuanţe şi un design perfect încadrat în epocă. Revăzând Teatrul de Balet din Sibiu cu al lor spectacol, pot afirma că talentul, dar mai ales pasiunea lor pentru dans, într-un oraş demn, este o bună carte de vizită pentru România anului 2010.

O enciclopedie a muzicii lăutăreşti

Lava BRATU

Într-o lume a îndepărtării de frumuseţea vieţii de zi cu zi, **Viorel Cosma** semnează impozantul volum ***Bucureşti, citadela seculară a lăutarilor români (1550-1950)***, o mărturie despre farmecul pierdut al muzicii lăutăreşti de altădată, despre un spaţiu pitoresc şi oameni care ştiu să trăiască plenar. Apărută la Fundaţia Culturală Gheorghe Marin Speteanu, lucrarea se adresează muzicologilor, dar şi publicului larg. A fost lansată în cadrul manifestării *Bucureşti 500* - susţinută la Muzeul de Istorie al Municipiului Bucureşti şi premiată (în februarie 2010) de revista *Magazin istoric*, în cadrul unei festivităţi organizată sub egida Băncii Naţionale a României.

Volumul are aproape 600 de pagini şi se prezintă cititorului cu eleganţă. Aerul *retro* pe care îl respiră patina coperţilor, cele 265 de reproduceri plasate în desfăşurarea textului şi atenţia acordată de autor legendelor sunt elementele ilustrative de prim contact, care impresionează în mod plăcut. Grija pentru claritate reiese şi din titlurile celor nouă capitole, astfel formulate încât să contureze o imagine asupra conţinutului chiar de la simpla lor parcurgere.

Pe lângă *corpus*-ul propriu-zis, lucrarea mai cuprinde o prefaţă şi un epilog scrise de autor, anexele, bibliografia, şi postfaţa editorului.

Odată identificate, subiectele încep să deruleze ample cronologii şi tematici. O întreagă lume – cu evenimente, personaje şi *zeitgeist*-ul său cultural – se înfăţişează ochilor minţii, asemeni unui film. Un film despre care Viorel Cosma spune că „mi-a dat o bucurie excepţională, pentru că am trăit şi m-am transpus exact în vremea respectivă” (interviu acordat autoarei). La rândul său, cititorul rămâne cu impresia de carte scrisă empatic, cu căldura iubitorului de oameni talentaţi şi autentici.

În această poveste a lăutarilor bucureşteni din toate timpurile întâlnim figuri din trecutul îndepărtat (vorbim de secole) şi mediu îndepărtat (zeci de ani), istoria oprindu-se, dureros, la moartea Mariei Tănase. Trimiterile ocazionale dincolo de această dată sunt întunecate. Capitolul patru, al cântecelor de lume şi al manelei, vorbeşte în finalul său despre „libertatea de expresie intervenită după 1990”, despre „spiritul comercial al unor impresari” şi despre teama de “manelizare” a culturii româneşti.

Tangenţial, apar şi referiri la „vecinii” din Moldova, Ardeal sau din Banat. Lăutarii bucureşteni sunt urmaţi şi în drumurile dintr-o ţară în alta, la curţile europene sau reprezentând România la expoziţiile internaţionale de pe mapamond, în elegantele restaurante ale societăţii mondene europene sau chiar în marile săli de concert ale lumii. Numeroasele aspecte apărute pe parcurs sunt ţinute sub control de vigilenţa muzicologului care urmăreşte, asemeni unui detectiv, legitatea fenomenului lăutăresc, cu rolul său în animarea vieţii sociale, în stabilirea relaţiilor cu lumea muzicală internaţională şi în răspândirea cântecului românesc.

În paralel, se desfăşoară viaţa personajelor istorice ale vremii, precum şi

Cenaclurile SNR-SIMC: Muzica lui Aurel Stroe *"Dorul de cer"*

Petruța MĂNIUȚ

În seara zilei de 22 februarie 2010 s-au reluat cenaclurile SNR-SIMC unde am fost invitată, alături de muzicologul Octavia Dinulescu, să susținem o conferință despre muzica celui care ne-a onorat preocupările analitice: Aurel Stroe, plecat dintre noi acum aproape un an şi jumătate. Compozitorul Sorin Lerescu a avut inițiativa, alături de colectivul de conducere al SNR-SIMC, de a pune în valoare muzica contemporană şi prin aceste demersuri muzicologice.

Octavia Dinulescu a optat pentru prezentarea unor coordonate legate de teoriile care au alimentat creația marelui muzician român, cu binecunoscuta ei competență şi precizie în acest domeniu. Într-un demers complementar, eu am avut privilegiul subiectivității pentru că – fără a mă îndepărta de muzica sa, am încercat să surprind în câteva cuvinte efemere sufletul domniei sale, aşa cum am avut ocazia să îl cunosc în ultimii săi 15 ani de viață. Sufletul unui artist este la fel de important ca şi muzica sa, pentru că arta nu face decât să reflecte aceste resurse interioare care devin creatoare.

Mi l-am amintit pe Aurel Stroe aşa cum l-am văzut adeseori: cea mai mare bucurie era să îi dăruieşti câteva minute pentru a asculta împreună, în tăcere, o capodoperă. Împărtăşea tăcerile ca nimeni altul, mai mult decât noi, care vehiculăm atât de inutil cuvinte. Nu aştepta recunoştință şi era fericit pentru bucuria celuilalt: l-am văzut admirând acolo unde alții pierduseră capacitatea de a admira - o jertfă în ziua de azi. A admira înseamnă a dărui din tine, a te pune pe tine în umbra celui pe care îl admiri, a-l prețui mai mult decât pe tine însuți. L-am văzut scriind câteva sunete în cele mai inspirate zile, având privirea sclipind de bucurie atunci când acestea îl mulțumeau: îl mulțumeau întotdeauna dacă le scria. L-am văzut bucurându-se de muzică cu simplitatea unui copil şi devenind dintr-o dată foarte complicat atunci când sonda adâncurile ontologice ale ființei alături de Parmenide şi alți mari gânditori.

L-am văzut având puterea de a nu învinui pe nimeni atunci când era marginalizat, uitat, invidiat – aceasta nu se poate spune decât despre sfinți... L-am văzut având dorul de a împărtăşi idei, dorul de comunicare şi comuniune de care nu a prea avut parte în țară. L-am văzut pe omul care a avut curajul de a fi om, mai mult decât profesor: întotdeauna întreba despre noi, despre destinul iubirilor noastre, abia apoi devenind compozitorul preocupat de evoluția noastră muzicală. L-am văzut interesat de viața noastră, la fel de mult ca de cariera noastră. Mă întreba întotdeauna ce scriu aşa cum poate nu m-a întrebat niciunul din profesorii mei direcți.

Aurel Stroe era omul care nu se lăuda cu nimic, omul care nu vorbea ore în şir despre ceea ce gândise într-o lucrare proprie; nu-şi pierdea vremea cu vorbe, mergea direct la esență, la ontologie. Era profesorul exigent care era capabil să se bucure de reuşita studenților lui mai mult ca de propriile sale succese. Era marele artist complet lipsit de orgolii: o raritate de-a dreptul enesciană. Era omul accesibil pentru orice discuție, pentru orice întrebare, un om la care se putea ajunge întotdeauna, un om care nu trebuia căutat o veşnicie pentru a oferi un sfat sau o bucurie. Aurel Stroe era cel care, în puținele seri liniştite, admira apusul de soare de după crestele Caraimanului, cu melancolia nerostită că ar putea mereu să fie ultima dată; avea nostalgia urcării muntelui ca urcare a propriului sine, ca descoperire de sine. Nu l-am cunoscut urcând înălțimile Bucegilor, dar l-am văzut – rar, dar plenar – exprimându-şi dorul de cer.

Aurel Stroe era acel compozitor care se raporta la alții, care nu se considera „începătorul lumii": un mare creator, cu un simț puternic personal în veacul imitațiilor şi al epigonilor marilor idei. A plecat dintre noi cu discreție, dorind să ajungă din nou în țară; a plecat urmând modelul acelei „melodii ascensionale" dintr-unul din concertele sale: plecarea ca retragere smerită în veşnicie...

viața boemei artistice a Bucureştiului ante- şi interbelic. Nu sunt uitate personajele excentrice şi legendele urbane, picanteriile şi curiozitățile, obiceiurile şi detaliile gastronomice sau vestimentare, specifice vremii şi „peisajului uman". La loc de cinste stau „depozițiile" cronicarilor muzicali, interpreții şi directorii de trupe, textierii şi compozitorii timpului, precum şi procesul întrepătrunderii muzicii lăutăreşti cu muzica „de autor".

Cu interes maxim se citesc paginile despre performanțele artistice ale lăutarilor bucureşteni şi dovezile de admirație din partea confraților din muzica „clasică", uimiți şi fermecați de „celebrele dinastii de muzicanți" români. Descoperim poveşti fabuloase, legături neaşteptate, întâmplări anecdotice şi nume extraordinare!

Observăm apoi că întreaga construcție, cu rigoarea sa ştiințifică, este ascunsă în spatele povestitorului cu „sare şi piper" şi a lexicului său, adaptat la caracterul subiectului. Prezența muzicologului - cu apel la acuratețe (pronunțând sentințe, întărind deducții sau subminând presupuneri) - se face simțită prin comentarea documentelor, prin diverse conexiuni şi asocieri, dar discret şi cu grija de a nu-şi pierde cititorii prin încrengăturile complicatei istorii a lăutarilor bucureşteni.

De asemenea, persoana întâi singular şi amintirile creează copioase oaze de memorialistică. Citez, de pildă, un mic fragment din episodul care evocă latura de pedagog a naistului Fănică Luca: „În pragul colapsului catedrei de nai, profesorul s-a urcat în tren, a coborât în gară la Titu, de acolo a pornit pe cărările tinereții spre Găeşti şi s-a întors la Bucureşti cu vreo 10-12 copii de țărani. I-a dus pe toți la frizer, i-a tuns chilug, apoi a plecat cu ei la un magazin universal din Piața Unirii, i-a îmbrăcat uniform - în costume nou-nouțe - şi i-a încălțat cu pantofi după mărimea piciorului fiecăruia. A doua zi, dimineața, în pauza dintre două ore de curs (aveam clasele alăturate), m-a chemat să-mi prezinte… "elementele" aspirante la gloria naiului românesc".

Cum a ajuns maestrul Viorel Cosma în lumea lăutarilor? „Când s-au înființat şcolile de stat de nivel mediu şi m-au chemat să fiu profesor la Liceul de Muzică nr. 1, să predau istoria muzicii, s-a hotărât să se facă şi trei clase de muzică populară, cu Maria Tănase, la canto popular, Fănică Luca, la nai şi Pantazi, la țambal. Am intrat în legătură cu ei, am stat mult de vorbă şi am văzut că oamenii aceştia merită toată atenția. Când am început cercetarea, m-a ajutat foarte mult Maria Tănase. Maria m-a băgat în gura lăutarilor!"

Pornind de la această şansă de a-i cunoaşte „în priză directă", condeiul lui Viorel Cosma a scris cu dragoste, cu prețuire, cu umor. Astfel au început cele 52 de episoade săptămânale despre Grigoraş Dinicu („de prin '58 până în '62"), au apărut *Figuri de lăutari* (1960), apoi *Lăutari de ieri şi de azi* (1996) şi un ciclu radiofonic bilunar, de peste un deceniu. Volumul *Bucureşti, citadela seculară a lăutarilor români (1550 - 1950)* este, aşadar, lucrarea care încununează cercetarea în domeniu a autorului, reprezentând pentru muzicolologia românească o enciclopedie a fenomenului lăutăresc.

UN LITURGHIER PSALTIC INEDIT

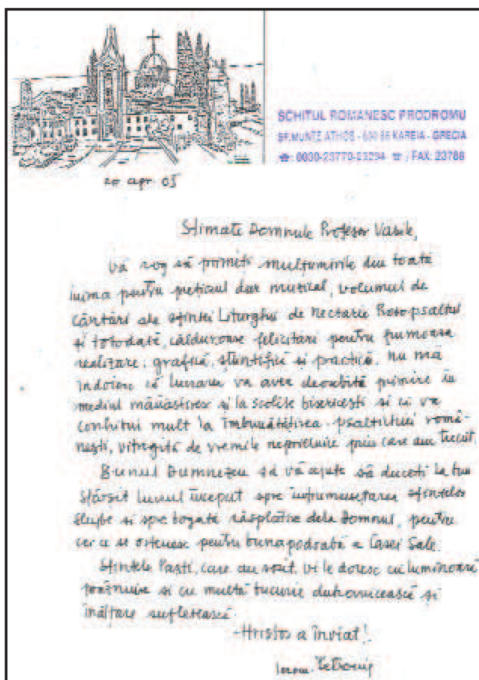
Gheorghe NEACŞU

Întotdeauna cercetătorii de specialitate au fost atraşi de dorința găsirii celor mai pertinente argumente în vederea punerii în lumină a patrimoniului de cultură sacră bizantină, cu siguranță necunoscut la adevărata dimensiune pe care o reprezintă.

Spre bucuria noastră, a românilor, avem privilegiul de a fi înconjurați de importante personalități ale vieții spirituale, bizantinologi renumiți pe plan național şi internațional, care au extins în ultima vreme, în cercetările lor, investigațiile spiritualității româneşti şi spre zone din afara granițelor țării, acolo unde şi-au desfăşurat activitatea reprezentanți de seamă ai culturii creştine, în limba greacă şi română..

Din acest punct de vedere, unul din cele mai importante locuri îl ocupă Muntele Athos, considerat o „republică monahală multinațională”, la a cărei înflorire au contribuit în mod substanțial românii, pe de o parte - prin voievozii care s-au dorit a fi continuatorii protectori asemenea bazileilor bizantini, pe de altă parte - prin reprezentanți ai spiritualității ortodoxe, care au sporit tezaurul de spiritualitate creştină. Dintre aceştia din urmă, alături de Sfântul Nifon, Gavriil Protul, Iovaşcu Vlahul, Clement Grădişteanu, amintim la loc de frunte pe Nectarie Vlahul, psalt român recunoscut unanim în lumea athonită ca „protopsalt al protopsaltilor” sau „ al doilea Cucuzel”, din păcate multă vreme ignorat în bizantinologia românească.

Confundat multă vreme cu alți reprezentanți ai vieții monahale româneşti, contemporani cu el (Nectarie – al doilea ctitor al Schitului românesc Prodromul sau Nectarie Frimu) personalitatea lui interpretativă, creatoare şi de dascăl de excepție se cere a fi repusă în drepturile legitime, chiar dacă acesta a intrat de multă vreme în anonimat. Ar fi nedrept să rămână necunoscută personalitatea lui Nectarie Vlahul a cărui creație risipită în fonduri deosebit de bogate ale mănăstirilor athonite poate alcătui aproximativ zece volume distincte, după cum mărturiseşte cunoscutul bizantinolog Vasile Vasile în cuvântul introductiv al antologiei „Cântări ale Sfintei Liturghii” pe care o prezentăm în cele ce urmează.

SCHITUL ROMANESC PRODROMU
SF. MUNTE ATHOS - 630 86 KAREIA - GRECIA
0030-23770-23294 / FAX 23788

20 apr. 05

Stimate Domnule Profesor Vasile,

Vă rog să primiți mulțumirile din toată inima pentru prețiosul dar muzical, volumul de Cântări ale Sfintei Liturghii de Nectarie Protopsaltul și totodată călduroase felicitări pentru frumoasa realizare: grafică, științifică și practică. Nu mă îndoiesc că lucrarea va avea deosebită primire în mediul mănăstiresc și la școlile bisericești și că va contribui mult la îmbunătățirea psaltichiei românești, vitregită de vremile nemiloase prin care au trecut.

Bunul Dumnezeu să vă ajute să duceți la bun sfârșit lucrul început spre înfrumusețarea sfintelor slujbe și spre bogată răsplătire de la Domnul, pentru cei ce se ostenesc pentru bunapodoabă a Casei Sale.

Sfintele Paști, care au venit, vi le doresc cu luminoasă prăznuire și cu multă bucurie duhovnicească și înălțare sufletească.

Hristos a înviat!

Ieromon. Petroniu

Această *antologie* a lui **Nectarie, protopsaltul Sfântului Munte Athos** - ***Cântări ale Sfintei Liturghii*** - a apărut recent, într-o ediție frumos realizată şi îngrijită de cunoscutul **prof. univ. dr. Vasile Vasile** şi este primul dintre cele zece volume amintite care a fost scos la iveală, grupând în cele 380 de pagini ale sale, cântările reprezentative ale Liturghiei de la *Antifonul I* până la *„Văzut-am lumina”*. Cântările tipărite sunt adunate din bogate fonduri arhivistice ilustrând aplecarea creatorului spre cele mai potrivite înveşmântări melodice ale cântărilor ce aparțin slujbei Sfintei Liturghii. Numai în cazul *heruvicelor* şi *axioanelor* se remarcă acoperirea tuturor ehurilor, la aceasta adăugându-se extensia textelor în limbile română greacă şi bulgară.

Antologia încearcă şi reuşeşte în mod fericit să selecteze cele mai reprezentative cântări liturgice ale protopsaltului român, inventariind circulația acestora în diferite manuscrise muzicale din țară şi mai ales din Athos.

În studiul introductiv se insistă asupra faptului că, deşi Nectarie este o figură necunoscută la dimensiunea pe care o reprezintă, rămânând o personalitate pe nedrept uitată, el este în realitate unul dintre cei mai însemnați reprezentanți al muzicii bizantine din secolul al XIX-lea, cu o creație amplă, în cele trei limbi liturgice amintite..

Descinde din şcoala de psaltichie de la Catedrala Episcopală din Huşi, a trecut prin şcoala duhovnicească a lui Paisie Velicicovschi şi a urmaşului acestuia şi ai şcolii muzicale ctitorite de Iosif Protopsaltul de la Mănăstirea Neamț, devenind în scurt timp, după stabilirea la Athos, autoritatea supremă în materie de muzică de cult.

Autorul *antologiei* a identificat peste 50 de discipoli care au dus tradițiile şcolii de la schitul românesc Prodromu în cele aproximativ 300 de aşezăminte monahale ale „Grădinii Maicii Domnului”.

Dubla calitate a lui Nectarie, de interpret de excepție şi de creator de şcoală în care se practică şi se învață cântarea de strană, i-a permis folosirea unor elemente stilistice muzicale ce fac din cele două variante lingvistice – română şi greacă – o adevărată unitate. Marele merit al creatorului protopsalt român, ale cărui cântări sunt traduse nu numai în limba greacă, ci şi în limbile bulgară, rusă şi sârbă, constă în faptul că el ține seama de tradițiile predecesorilor mergând până la Sfântul Ioan Damaschin. La loc de cinste în creația lui trebuie citate cântările Sfântului Ioan Cucuzel pentru care realizează trei versiuni semnificative: una reprezentând traducerea în limba română cu adaptările lingvistice şi muzicale de rigoare; a doua este o prescurtare a cântării cucuzeliene, pentru ca cea de-a treia variantă să reprezinte o creație proprie. Această diversitate o putem remarca şi în cântările celei mai importante slujbe din cultul ortodox prezente în volumul de care ne ocupăm.

Interesantă apare în creațiile din acest volum, migrarea melodică în diferite glasuri, creatorul găsind în modulație cea mai expresivă modalitate de reprezentare a semanticii textelor liturgice. Remarcabil ni se pare, din acest punct de vedere, axionul glas al VIII-lea – un glas eminamente diatonic – ce se combină foarte expresiv cu glasul al II lea, cu specificul lui ce-şi asociază sonoritățile plagalului său – glasul al VI-lea.

Calitățile artistico-liturgice ale antologiei sunt dublate de condițiile tehnice excepționale ale cărții, autorul folosind multe fotocopii color şi alb-negru ale cântărilor din manuscrisele utilizate, ca argumente ale autenticității.

Cartea deschide seria volumelor amintite, recent ierodiaconul Ioan de la Schitul Românesc Lacu dând la iveală *“Stihirariul”* lui Nectarie, prefațat de acelaşi bizantinolog Vasile Vasile.

Realizatorul „Antologiei” consacrate cântărilor Sfintei Liturghii promite să scoată la lumină alte câteva volume cu creațiile aceluiaşi ilustru protopsalt român: cântările Triodului, cântările Privegherii, cântările închinate Maicii Domnului, o antologie de cântări în limba greacă etc.

Chiar şi compozitorii au la dispoziție o importantă sursă de inspirație pentru lucrări menite să îmbogăţească patrimoniul spiritual românesc şi ortodox.

Mulțumind cu recunoştință bizantinologului şi profesorului universitar Vasile Vasile pentru volumul de față, dar şi pentru tot efortul productiv în vederea cunoaşterii, promovării şi extinderii culturii de muzică sacră bizantină, aşteptăm cu deosebit interes aceste lucrări care pot contribui la reconstituirea creației unui strălucit reprezentant român al muzicii bizantine şi la îmbogățirea repertoriului formațiilor corale de specialitate ce pot contribui substanțial la redresarea tradițiilor muzicii bizantine din țara noastră.

În consens cu aceste aşteptări prezentăm în finalul acestei expuneri cuvântul de apreciere al cunoscutului cărturar român athonit, părintele ieromonah Petroniu Tănase, stareț al Schitului românesc Prodromu.

Chopin comemorat la Ateneul Român

Constanța CRISTESCU

Sala Mare a Ateneului Român a găzduit marți 2 februarie 2010, un RECITAL EXTRAORDINAR COMEMORATIV FRYDERYK CHOPIN, susținut sub patronatul **Filarmonicii „George Enescu”** și al **Institutului Polonez,** de **pianista ILINCA DUMITRESCU** și **violoncelistul MARIN CAZACU.**

Se împlinesc două secole de la nașterea compozitorului și pianistului polonez atât de popular și îndrăgit atât de interpreți, cât și de melomani. Recitalul a conturat cu elocvență profilul compozitorului și pianistului Chopin, avangardist în vremea sa prin libertatea și rafinamentul aristocratic cu care a sfidat epigonismul clasic și cu care sfidează în vremurile noastre gălăgia pretins muzicală ce poluează fonic tărâmul muzicii, prin nemuritorul manifest al cantabilității echilibrate.

Ilinca Dumitrescu

În arta pianistică, Chopin a valorificat artistic, curajos și dezinvolt, cuceririle tehnicii pianistice ale vremii – extinderea tastaturii și inventarea pedalei cu potențialul amplitudinii sonore și al unor variate gradații timbrale -, izvoarele melosului folcloric național, expresivitatea rubato-ului, a perfecționat tehnica pianistică prin folosirea degetului mare și a degetului 5 pe clapele negre, acordându-le egalitate tehnică și lejerizând mâna etc. Astfel naturalețea cu care scriitura pianistică chopiniană se pretează și se mulează la mâna interpretului, captivându-l în farmecul melodicității ieșite din comun și al nuanțării foarte rafinate, a cucerit majoritatea pianiștilor din toată lumea. Nu întâmplător, popularitatea creației lui Chopin a atins cele mai înalte cote.

Inovator în domeniul formelor muzicale prin licențe în structura formelor deja consacrate – sonata, concertul –, Chopin a cultivat și dezvoltat cu predilecție genul miniatural improvizatoric, ridicând *studiul* la ștacheta piesei concertante de virtuozitate, abordând în forme variate piesa improvizatorică de caracter – *fantezia*, *nocturna*, *impromptu*-ul – îngemănată cu repertoriul de inspirație folclorică poloneză – *mazurca*, *poloneza*.

Nu întâmplător Ilinca Dumitrescu, distinsa doamnă a pianisticii românești, a optat în alcătuirea primei părți a recitalului pentru un program alcătuit din astfel de piese. Am ascultat 2 **Mazurci: fa diez minor op. 6 nr. 1, la minor op. 67 nr. 4**, **„Fantaisie – Impromptu” op. 66**, **Nocturna în do diez minor, op. 27 nr. 1**, **Poloneza în La Major op. 40 nr. 1** și **„Polonaise – Fantaisie” op. 61**.

Evident, Ilinca Dumitrescu, cu o prezență scenică plină de noblețe, naturalețe și modestie, a demonstrat cu prisosință valorile cuceririlor tehnice și ale scriiturii componistice prin care nezăgăzuitul romantic polonez de talie europeană, la vremea sa, a rămas nemuritor. Verva virtuozității pe care o sugerează partiturile este estompată în interpretarea marei pianiste, într-un discurs reținut, cerebral, ce scoate în evidență maturitatea și profunzimea gândirii tânărului muzician polonez înzestrat cu o personalitate artistică ieșită din comun.

Pasionată de muzica de cameră, distinsa muziciană a obișnuit publicul meloman cu segmente în programele recitalurilor sale pe care le realizează în colaborări cu interpreți reputați. De data aceasta a realizat partea a doua a recitalului împreună cu violoncelistul Marin Cazacu, oferind o remarcabilă versiune interpretativă a **Sonatei în sol minor op. 65, pentru violoncel și pian** (Allegro moderato, Scherzo, Largo, Finale – Allegro).

Etalând o formă camerală consacrată deja în baroc și-n clasicism, cei doi muzicieni oferă prin sonata pentru violoncel și pian, imaginea unui Chopin de ținută academică, riguros și echilibrat în clădirea discursului muzical dincolo de libertatea cu care tratează forma și ciclul sonatei.

Calitatea deosebită a interpretării a ridicat publicul în picioare, cei doi artiști fiind nevoiți să ofere, cu generozitate, încă două bisuri prin care au dorit să ilustreze indescriptibila melancolie chopiniană.

Eleganță, simplicitate, naturalețe, virtuozitate firească, comuniune artistică exemplară între interpreți și a interpreților cu compozitorul comemorat magistral la două veacuri depărtare, acestea sunt impresiile cu care auditoriul a plecat încântat de la recital.

Marin Cazacu

Am plecat și eu cu gândul că poate **Institutul Polonez** va oferi sprijin celor doi muzicieni pentru realizarea unui disc comemorativ **Fryderyk Chopin la bicentenar**.

Personalitate de seamă a muzicii româneşti contemporane, muzicologul, profesorul şi interpretul **FERENC (Francisc) LÁSZLÓ** ne-a părăsit prea curând, în plină manifestare a valenţelor sale ca artist şi om de ştiinţă. A fost un om de mare valoare, unanim preţuit în ţară şi peste hotare. A reprezentat cultura românească în calitate de membru al unor importante institute internaţionale, precum *Mozarteum* şi *Haydn Geselschaft* din Salzburg, *Universitatea* din Chemnitz, fondator al Societăţii Române *Mozart*, al Fundaţiei *Sigismund Toduţă*, Asociaţiei *Gheorghe Dima* din Cluj-Napoca, *Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság* din Budapesta, *Ősterreichidche Gesellschaft fűr Musikwisschenshaft* din Viena. A scris numeroase studii şi articole, a susţinut prelegeri, conferinţe şi comunicări în ţară şi peste hotare, a semnat valoroase volume de muzicologie. La Universitatea Naţională de Muzică din Bucureşti, activitatea sa ca profesor de Muzică de cameră şi muzicolog a creat condiţii optime pentru pregătirea muzicienilor în spiritul unei profesionalizări competitive, drum continuat apoi şi ca profesor şi conducător de doctorat la Academia de Muzică din Cluj-Napoca.

Photo: Mihai Cosma © 2008

Cu nemărginită întristare colegii **din UNIUNEA COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA** anunţă încetarea din viaţă, după o lungă suferinţă la 20 matrie, a compozitorului, Prof. Dr. **VASILE HERMAN** din Cluj. Prin partiturile sale simfonice, vocal-simfonice, camerale, de pian, lieduri şi lucrările muzicologice a conferit patrimoniului artistic titluri de aleasă valoare, de un înalt profesionalism.

Transmitem condoleanţe familiei îndoliate. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

A încetat din viaţă, în pragul vârstei de 84 de ani, PROFESORUL DE VIOARĂ. A fost probabil cel mai cunoscut şi mai valoros pedagog român al viorii din toate timpurile, cu care au studiat practic toţi tinerii violonişti afirmaţi în ultima jumătate de secol.

Solist al Filarmonicii “George Enescu”, interpret de muzică de cameră, violonist al cărui talent a fost remarcat încă din copilărie de către George Enescu, maestrul Ştefan Gheorghiu a avut contribuţii majore şi la promovarea muzicii româneşti, pe care a cântat-o cu consecvenţă. Profesor la Conservator într-o perioadă de aur a instituţiei, Ştefan Gheorghiu a fost invitat cu consecvenţă ca membru în juriile celor mai importante concursuri de vioară din lume, unde a notat cu onoare şi nepărtinire alături de somităţile mondiale ale artei violonistice.

Frate cu Valentin Gheorghiu (şi, pentru o perioadă, socru al Angelei Gheorghiu), Ştefan Gheorghiu a fost o somitate inegalabilă în pedagogia artistică, fiind cel care a adus în ţară cele mai multe premii internaţionale, prin elevii săi - astăzi ajunşi, la rândul lor, reputaţi maeştri, datorită PROFESORULUI.

Dumnezeu să-l odihnească!

Maestrul Dan Mizrahy

Mirela ZAFIRI

L-am cunoscut pe **Maestrul Dan Mizrahy** în 18 martie 2004, cu ocazia concertului de jazz de la Radio Bucureşti, unde am cântat Gershwin, cu Bega Blues Band şi Big Bandul Radio, dirijor Ionel Tudor. Invitaţia la concert a fost lansată prin amabilitatea compozitorului Doru Popovici, contând pe aplecarea de o viaţă a Maestrului Mizrahy spre muzica lui Gershwin. Şi într-adevăr, Dan Mizrahy, fără să mă cunoască sau audă vreodată, a venit la concert. Jazz-ul a fost o provocare pe care am acceptat-o fără să clipesc, prin intuiţie. M-am bucurat de fiecare minut petrecut alături de Bega Blues Band, fiecare piesă a fost o încântare şi lucrul acesta s-a văzut. O ştiu chiar de la Maestrul Mizrahy, care imediat după concert m-a felicitat (vă daţi seama? Domnia Sa – pe mine!) V-am povestit această întâmplare ca să înţelegeţi de ce din acel moment Dan Mizrahy a avut în sufletul meu credit nelimitat, chiar dacă nu i-am mărturisit niciodată acest lucru.

Am avut la telefon o discuţie plăcută, în care am dezbătut fiecare piesă cântată, fiecare intrare, cu profesionalism, iar deschiderea Domniei Sale către o persoană pe care în acea seară o văzuse pentru întâia dată m-a fermecat. M-a încurajat să continui această incursiune în muzica fără frontiere, să-mi fructific talentul interdisciplinar şi mi-a sugerat, discret, să nu fug de registrul de contra-alto, dacă mi l-a dat Dumnezeu. I-am urmat sfatul şi de atunci am folosit de câte ori a fost cazul notele de sub portativ, fapt care nu numai că nu mi-a dezechilibrat vocea, ci, dimpotrivă, a pus-o pe făgaşul firesc, îmbrăcând-o. Într-un context al provocărilor vieţii, în octombrie m-am prezentat la Festivalul – Concurs de Romanţe “Crizantema de aur” Târgovişte, 2004, unde am câştigat Marele Premiu şi Trofeul Crizantema de Aur, şi unde l-am întâlnit pentru prima dată pe Maestrul Mizrahy. Am asistat la un recital al Geaninei Munteanu, cu Domnia Sa la pian. M-a fascinat. Nu pot să spun că am mai auzit altceva în afara acestui pianist de excepţie, cu simţul muzicii curgându-i prin vene, avantajat de o deschidere de invidiat a mâinii, ce se juca în arpegii şi acorduri largi, cuprinzând în descătuşarea aripilor zborul notelor pe instrumentul adorat o viaţă întreagă. Cariera sa a fost împletită cu descoperirea în România a muzicii lui Gershwin. După cum chiar Domnia Sa declara, acest pionierat pe care l-a făcut a fost mai mult o necesitate personală - a fost modul său de a se exprima în interpretare, a fost felia de muzică ce i-a fost destinată, pe care caracterul său s-a pliat în mod cu totul fericit. Unul dintre cei mai cunoscuţi pianişti ai anilor ‘60-’80, Dan Mizrahy a cântat *Rhapsody in Blue*, în varianta cu orchestră, de aproape 200 de ori, iar *Concertul în fa* l-a cântat de peste 100 de ori, acestora alăturându-li-se Rapsodia a II-a şi Variaţiunile simfonice “I Got Rhythm” în cadrul Integralei lucrărilor pentru pian şi orchestră de George Gershwin. Le-a înregistrat pe toate patru pe un disc devenit celebru – unul dintre cele mai bine vândute discuri ale Electrecord. Drumul său muzical s-a clădit pe temelia interpretării, îmbinându-se în timp cu dorinţa de a pune preaplinul sufletului pe note, şi, în final - în paginile unei cărţi autobiografice. Pianist de rară ţinută interpretativă, profesor de excepţie, compozitor şi scriitor, Dan Mizrahy este o figură specială, complexă şi deosebit de interesantă, în peisajul muzicii româneşti. Domniei Sale îi datorăm ridicarea romanţei, acest gen marginalizat pe nedrept în ultima perioadă - la rangul de lied, cu acompaniament elevat. Romanţele Domniei Sale sunt picuri de miere în urechea melomanului, dar pentru muzician sunt chiar mai mult de atât. Frumuseţea melodiei este completată şi îmbrăcată cu ştiinţa armonică a celui ce şi-a dedicat cariera de pianist reprezentantului de frunte al muzicii proaspete şi incitante a noii lumi, Gershwin. Maestrul Mizrahy se încadrează în categoria compozitorilor ce transpun textul în muzică. La fel ca la Laurenţiu Profeta, melodia a fost mereu o prioritate pentru Dan Mizrahy, versul găsindu-şi corespondenţa în muzică prin însăşi revărsarea muzicalităţii sale. Romanţele semnate Dan Mizrahy sunt bijuterii ale genului, sunt mult mai mult decât “un vers şi-o melodie” - îl reprezintă: rafinat cunoscător al sufletului uman, exigent cu sine şi cu ceilalţi, cerându-şi drepturile corespunzătoare nivelului generozităţii sale artistice.

Faptul de a fi fost laureată a festivalului era cel mai bun motiv pentru visul meu de a cânta împreună din romanţele Domniei Sale. Aşa că, înarmată cu neînfricarea lui “ce-o fi , o fi”, m-am programat în vizită, şi pe nerăsuflate i-am expus proiectul meu de a face împreună recitalul Marelui Premiu, din 2005, cu un portret din romanţele scrise de Domnia Sa - cu compozitorul însuşi la pian, urmând să imortalizăm pe CD manifestarea. Impresionată de peretele faimei Feng Shui, cum am numit sutele de afişe ale concertelor Domniei Sale, micşorate şi înrămate, ce abia încăpeau de jur împrejurul camerei de muzică unde trona pianul Maestrului - nu mai ştiam cum să-mi exprim bucuria întâlnirii. Cred că l-a distrat şi cucerit efervescenţa cu care mă ambalam şi-mi pledam convingerile. Important e că a acceptat. Am studiat fiecare separat caietul de Romanţe şi ne-am văzut într-o lună pentru selecţia programului. A fost o după-amiază de vis. Maestrul era într-o formă nemaipomenită. Am cântat 4 ore şi nu mă mai dădeam plecată. Timp de câteva săptămâni am pregătit cu mare bucurie recitalul, am învăţat 10 piese, le-am repetat şi... nu a fost să fie. Datorită unor schimbări organizatorice, pentru prima oară în tradiţia festivalului de la Târgovişte, marele premiu nu a avut recital în anul următor. Viaţa ne-a prins în tăvălugul ei, şi nu am reuşit să facem înregistrările pe care i le propusesem. Acum regret, dar este prea târziu. Din păcate, nefiind în Bucureşti, nu am participat nici la serbarea Maestrului de la Ateneu. Sporadic, în popasurile mai lungi acasă, îndrăzneam să întreb de sănătate. Deşi nu ne-am mai întâlnit, l-am păstrat în suflet şi i-am cerut permisiunea să includ pe albumul *Colinde pentru mama* un fragment din “Ziorel de ziuă”. S-a bucurat când i-am spus. Ne-am revăzut în noiembrie 2009, când lucrul la albumul de colinde se încheiase şi am semnat actele de promovare. Era în spital, dar m-a aşteptat pedant şi elegant, pe fotoliul de lângă pat, dezbrăcându-se de suferinţă pentru a intra în haina gazdei primitoare. S-a bucurat de CD-urile mele Enescu şi Jora, pe care, onorându-mă, le-a dorit cu autograf. M-a lăudat pentru carieră şi mi-a apreciat înclinarea spre scris, pe care o descoperise prin foiletonul *File de poveste – Despre compozitorii timpului nostru* din *Actualitatea muzicală.* Mi-a spus cât de mult l-a emoţionat căldura şi sinceritatea mărturisirilor din portretul făcut lui Laurenţiu Profeta şi m-a felicitat pentru ideea de a scrie în acest fel, cu sufletul, prin experienţele celui care le interpretează muzica, despre o întreagă pleiadă de creatori mult prea puţin cunoscuţi în raport cu valoarea lor. Am profitat de deschiderea făcută de Domnia Sa pentru a-i înmâna chestionarul tip interviu de la care pornesc întocmirea unui portret, invitându-l să-l completeze. A schimbat o privire lungă cu Doamna Sa, a zâmbit şi a spus moale – Da.

Apoi mi-a arătat volumul la care muncise în ultimii ani: “Aşa a fost...”, scos la editura Hasefer, ISBN 973-630-085-4. Lansarea cărţii avusese loc la Ateneu, în 28 februarie 2006, odată cu omagierea Maestrului la împlinirea frumoasei vârste de 80 de ani. Ce cuprinde? O splendidă aventură - a vieţii Domniei Sale. Trăită din plin, cu bucurii şi muncă multă – pe măsura înzestrării carismatice, cu zbucium şi suferinţă, urcuşuri şi coborâşuri vertiginoase, cu limane ale fericirii, cu prieteni buni şi cu norocul întâlnirii sufletului pereche - Doamna Sa - Cici Mizrahy, ce l-a iubit, apreciat, l-a alintat şi a ştiut să-i satisfacă tendinţa spre rafinament, fiindu-i sprijin şi îndemn până-n ultima clipă. Aşa a fost... întâlnirea mea cu Dan Mizrahy, aşa trebuia să încep portretul Domniei Sale, doar sfârşitul nu a fost programat să fie la trecut.

Un mare maestru al baghetei – Ovidiu Bălan

Vasile TIMIŞ

În seara zilei de vineri, 12 februarie a. c. a avut loc în Sala de concerte „Mihail Jora" a Radiodifuziunii, concertul Orchestrei Naţionale Radio sub conducerea dirijorului Ovidiu Bălan.

În program, două capodopere: *Concertul pentru vioară şi orchestră* de Beethoven şi *Simfonia „Manfred"* de Ceaikovski.

Solistul *Concertului* de Beethoven a fost Bogdan Zvorişteanu, fiul violonistului Radu Zvorişteanu, fost mulţi ani concert-maestru al Orchestrei Naţionale Radio şi un timp şi dirijorul acestei orchestre. De asemeni fratele său mai mare, Cristian, este concert-maestru al Orchestrei Naţionale Radio.

Bogdan Zvorişteanu are o foarte serioasă pregătire. A susţinut concerte cu majoritatea Orchestrelor din ţară şi cu multe orchestre din străinătate. El a interpretat *Concertul* de Beethoven, concert cântat de mari solişti din toată lumea, cu multă maturitate, acurateţe şi sensibilitate. Toate pasajele de tehnică instrumentală au fost rezolvate cu multă uşurinţă şi naturaleţe.

Actualmente, Bogdan Zvorişteanu este concert-maestru al renumitei Orchestre „Suisse Romande" din Geneva.

Maestrul Ovidiu Bălan a condus orchestra în *Concertul* de Beethoven într-un mod foarte echilibrat. Au fost reliefate frumoasele teme ale părţii orchestrale şi a acompaniat cu discreţie pe solist.

În partea a doua a programului a figurat *Simfonia „Manfred"* de Ceaikovski. Aceasta ocupă un loc aparte în creaţia marelui compozitor. Ea este o simfonie programatică alcătuită din patru părţi ample inspirate de poemul „Manfred" de Byron.

Ovidiu Bălan, director şi dirijor permanent al Filarmonicii „Mihail Jora" din Bacău, este de acum o figură emblematică atât în ţară, cât şi în străinătate. Este deţinător a multor premii şi invitat ca dirijor în multe ţări la multe jurii de concurs.

Simfonia „Manfred" este o lucrare mare cu o orchestraţie foarte bogată care pune multe probleme. Maestrul Ovidiu Bălan a avut o sarcină grea de o rezolva dificultăţile ce le pune realizarea acestei Simfonii. Cu o gestică foarte precisă şi sugestivă, cu multă dăruire şi sensibilitate, *Simfonia „Manfred"* oferită de dirijorul Ovidiu Bălan a fost una de zile mari. Publicul numeros din Sala de concerte „Mihail Jora" a răsplătit cu îndelungi aplauze un concert excepţional.

Jin Wang la Ateneul Român

Marcel FRANDEŞ

Dirijorul chinez Jin Wang s-a aflat la pupitrul Orchestrei simfonice a Filarmonicii "George Enescu" din Bucureşti, vineri 23 octombrie 2009, programul cuprinzând : *Simfonia nr. 100, în sol minor* «*Militara*» de Joseph Haydn şi *Simfonia nr. 9, în re minor* op. 123 de Anton Bruckner. Aceste două lucrări deosebit de frumoase sunt în acelaşi timp şi foarte diferite. Amploarea, masivitatea şi adâncimea sonoră a opusului brucknerian contrastează cu muzica mai aproape de divertisment a simfoniei lui Joseph Haydn. Ori, tocmai aceste trăsături divergente au fost atât de bine redate de către interpretarea dată de Jin Wang.

Muzicianul chinez a beneficiat de îndrumările maeştrilor Leonard Bernstein şi Zubin Mehta, fiind singurul dirijor din Asia laureat la nouă competiţii de dirijat desfăşurate în Europa. El beneficiază de o mare experienţă: a dirijat peste 80 de filarmonici, a fost câteva stagiuni director muzical la Komische Oper din Berlin, a fost dirijor invitat permanent la Opera Naţională din Finlanda, dirijor principal la Orchestra Filarmonică Moravă, prim dirijor invitat la Orchestra Filarmonicii *Janáček*, precum şi la Orchestra Naţională Radio din Bucureşti.

În seara muzicală de la Ateneul Român, Jin Wang a adus o anume prospeţime în interpretare. Jovialitatea firii sale este dublată de o mare exactitate a gestului dirijoral precum şi de urmărirea stăruitoare a relevării subtilităţilor muzicii interpretate. În Simfonia *Militara* de Joseph Haydn, în special în părţile a doua, *Allegretto* şi a IV-a, *Presto*, el a reuşit să redea acel aer *alla turca* (atât de la modă în epocă), fără să cadă în facil. Efectele grupului de percuţie – talgere, trianglu, tobă mare – au conferit cu discreţie culoarea orientală. Frumuseţea *solo*-urilor oboiului, intervenţiile trompeţilor cu semnalele lor, amplasarea cornilor în stânga scenei, realizarea grupetelor - cu dantelăria lor - ori eleganţa anacruzelor din *Menuet* au servit muzica lui *Papa Haydn.* Cele patru părţi ale simfoniei s-au topit într-un timp artistic minunat, imposibil de măsurat (estetic) pe cadranul unui ceasornic.

Interpretarea *Simfoniei nr. 9 în re minor,* op. 123¸ de Anton Bruckner a arătat alte calităţi ale dirijorului Jin Wang. El a condus interpreţii spre relevarea unei lumi prevestite parcă de Richard Wagner: mister, în prima parte a simfoniei, *Feierlich,* crearea unei tensiuni unde parcă cerul stătea să cadă pe tine, în *Scherzo, Bewegt, lebhaft* (Mişcat, cu însufleţire) şi seninătate în finalul simfoniei *Adagio. Sehr langsam*.

Ascultând armoniile muzicii lui Bruckner, gândul mă ducea la un tablou din atelierul lui Sandro Botticelli (*Portretul unei tinere*). Nu stilul renascentist îmi provoca asocierea, ci arta detaliului. Pentru a picta medalionul de la gâtul tinerei, Botticelli studiase în prealabil colecţia de camee a familiei de Medici. Încercam să-mi imaginez cum s-a documentat dirijorul chinez pentru a ajunge la soluţia sonorităţilor 'sculptate' ale episodului secund încredinţat tubelor, din *Adagio*-ul final al simfoniei bruckneriene. Acel "rămas bun" de la viaţă (Abschied vom Leben), presimţire sumbră, privită senin, a unui sfârşit iminent, a avut parte de o splendidă dozare a planurilor dinamice.

Memorabilă partea mediană a simfoniei, *Scherzo*. Corzile sacadau iniţial în *pizzicato pianissimo*. Brusc, aparatul orchestral trecea 'prăpastia' şi răsuna în ritmuri delirante, obsesive, în *arhifortissimo*. Totul se transforma necontenit : dansantul în grotesc şi hedonicul în marţial. Ce contrast teribil a reuşit Jin Wang în coralul ca de orgă din ultima parte!

Admirabil efortul membrilor Orchestrei Filarmonicii "George Enescu" de a cânta foarte bine şi de a se concentra asupra realizării artistice a unei partituri extrem de solicitante, precum *Simfonia nr. 9* de Anton Bruckner.

Evenimente muzicale braşovene

Lumina se revarsă cald din pragul primăverii care atinge, timidă, oraşul de la poalele munţilor încărcaţi cu zăpezi bătrâne. În spaţiul cultural braşovean se consumă, în acest an, una dintre cele mai răsunătoare aniversări din ultimele decenii: se sărbătoresc 775 de ani de la atestarea documentară a localităţii.

Tradiţia muzicală oficială a oraşului din inima ţării este devansată cu mult de îndelungata sa faimă comercială, industrială şi istorică – asupra căreia vom reveni cu alte ocazii. Arta sonoră profesionistă şi-a rostit şi ea cuvântul ei inconfundabil: mărturiile interpretării muzicii orchestrale ne îndreptăţesc să continuăm eforturile de a confirma tradiţia născută imediat după înregistrarea primelor mărturii ale demersurilor simfonice în oraşul Braşov (la finalul secolului al XVIII-lea): după un Ev Mediu care favorizase muzica de sorginte orientală şi arta lăutărească, după revoluţia lui Tudor Vladimirescu, activitatea muzicală (cvasi)permanentă s-a desfăşurat pe baza concertelor publice, susţinute de formaţii profesioniste: fanfarele militare promovau repertoriul simfonic începând încă din anul 1830. Înainte de începutul veacului al XIX-lea, Braşovul deţinea formaţia orchestrală a Capelei orăşeneşti, la care s-a adăugat în 1825 Academia muzicală; Societatea muzicală înfiinţată în 1863 se afla în avangarda activităţii muzicale transilvănene. Biserica Neagră a reunit de asemenea importante personalităţi care au marcat istoria Braşovului. Marii dirijori care au susţinut activitatea concertistică la Braşov au fost Anton Brander, Krause şi Paul Richter, Viktor Bickerich, Dinu Niculescu (cel care a instituţionalizat Filarmonica după al doilea război mondial), Gheorghe Dumitriu şi George Petrescu.

În cadrul acestor aniversări – la care se adaugă şi sărbătorirea a 20 de ani de activitate pedagogică în cadrul facultăţii de muzică a Universităţii „Transilvania" din Braşov – se înscriu şi două evenimente care au aureolat primele zile de primăvară ale lunii martie.

Seria CONVORBIRILOR DESPRE MUZICĂ (pe care le-am inaugurat la Braşov în 2008) ne-a prilejuit în 15 martie la „Casa Baiulescu" a Bibliotecii judeţene „G. Bariţiu" o întâlnire memorabilă cu maestrul CONSTATIN SECARĂ, *cercetător al Institutului C. Brăiloiu al Academiei române*. În zilele binecuvântate ale Postului Mare am primit darul unei prezentări a MUZICII BIZANTINE din perspectiva "TRADIŢIEI ŞI IDENTITĂŢII" ei, principalele aspect ale acesteia, legătura profundă dintre credinţă şi muzică, exprimarea sonoră şi vizuală a iubirii de Dumnezeu. Conferinţa – sintetică, dar complexă - ne-a adus în prim-plan proiecţii de icoane asociate cu realitatea muzicală omonimă şi exemplificări sonore foarte elocvente. Publicul braşovean a avut posibilitatea de a cunoaşte şi volumul maestrului, "MUZICA BIZANTINĂ-doxologie şi înălţare spirituală", o carte care ne aminteşte că muzica mărturisitoare a credinţei parcurge cu noi calea ce duce la rugăciune, la preamărirea lui Dumnezeu.

Evenimentul interpretativ recent care mi-a pricinuit îndelungă admiraţie mi-a amintit de "BELA BARTOK ŞI MUZICA VEACULUI SĂU", un recital itinerant pe care ansamblul cameral "REMEMBER ENESCU" l-a purtat prin regiunea centrală a ţării, un turneu care va avea ca punct final capitala. Cristina Radu (impecabila solistă a Operei Braşov), alături de pianiştii Corina Răducanu şi Eugen Dumtrescu au regăsit filiaţiile tainice dintre arta lui Bartok, T. Brediceanu, Silvestri şi Kodaly. Cu o sensibilitate care reverbera a amintire în celebra Casă a Mureşenilor, Cristina Radu cântă întotdeauna cu atâta spiritualitate încât ajungi să te uiţi pe tine, să uiţi de ce-ai venit şi cine eşti; rămâne numai vocea ei reliefată pe câmpuri nevăzute de cuvinte, o voce în care străbat ecourile întâlnirii dintre rugăciune şi cultură, dintre Dumnezeu şi muzică, dintre istorie şi un prezent concentrat până la implozie. Pianiştii se disting atât în postura de cuplu instrumental excepţional, cât şi ca parteneri în repertoriul cameral care a propulsat formaţia ca "Trio al anului 2009".

Braşovul îşi cinsteşte istoria cu ceea ce are mai valoros prezentul lui, atât din perspectivă teoretică, dar şi în ipostază interpretativă. Seria evenimentelor abia s-a deschis, iar la palat sunt aşteptaţi mulţi cavaleri să vină…

Petruţa MĂNIUŢ

Rolul profesorului de muzică în corectarea vocii şi auzului muzical la copiii distonici

Muzica, artă sonoră, apare în cadrul societăţii sub diferite aspecte. Ea înseamnă trăire emoţională complexă, expresivitate, reprezentând un mijloc de comunicare interumană. Această comunicare se bazează pe cele trei mari ipostaze ale actului artistic: creaţie, interpretare şi receptare a operei de artă. Fiecare dintre aceste ipostaze are corespondent în viaţa spirituală a omului, astfel că, de-a lungul timpului, au existat compozitori şi interpreţi care şi-au împărtăşit propriile trăiri auditorilor. Cultivarea spirituală a omului se realizează prin intermediul educaţiei.

Confirmând importanţa pe care o are în viaţa omului, funcţiile actului muzical trebuie înţelese de către profesorul de educaţie muzicală în vederea obţinerii de soluţii optime în realizarea actului educaţional.

Educaţia muzicală se deosebeşte de celelalte discipline prin contribuţia la modelarea copiilor în spiritul idealului estetic. Deschiderea spre frumosul artistic şi valorificarea potenţialului educaţional al artei se pot realiza prin participarea la diverse activităţi cum ar fi audiţiile muzicale, concursurile şi manifestările muzicale ale comunităţii, prin participările la ansambluri corale şi instrumentale ale şcolii.

În sistemul actual de realizare a educaţiei muzicale în ţara noastră se disting două tipuri de educaţiei muzicală:

- ca parte componentă a culturii generale, prezentă în grădiniţe, şcoli primare, gimnazii şi licee teoretice;
- ca parte componentă a pregătirii de specialitate, urmărind instruirea în instituţii de învăţământ vocaţional.

În cadrul Facultăţii de Arte din Universitatea „Ovidius" din Constanţa, specializarea pedagogie muzicală, studenţii intră în contact cu tradiţiile învăţământului românesc şi cu sistemele occidentale de realizare a educaţiei muzicale. Curriculum-ul actual, în strânsă legătură cu modelul didactic al disciplinei şi centrat pe elev, permite profesorului de educaţie muzicală să aleagă acel curriculum prin care se realizează adaptarea obiectivelor şi conţinuturilor disciplinei *educaţie muzicală* la realităţile şcolii.

Noile orientări metodice preiau elemente tradiţionale în măsura în care răspund cerinţelor actuale ale educaţiei muzicale. Acestea şi-au schimbat priorităţile, trecând de la primatul conţinuturilor la cel al obiectivelor şi deplasând accentul pe dezvoltarea culturii generale, pe formarea deprinderilor de receptare a muzicii şi pe cultivarea sensibilităţii, a fanteziei, imaginaţiei şi creativităţii.

Profesorul de muzică trebuie să ţină cont de obiectivele instructiv-educative stabilite pe cicluri şcolare. Acestea sunt obligatorii pentru toţi elevii cu acelaşi nivel de şcolarizare, dar solicită modalităţi de instruire adecvate particularităţilor individuale.

Principala modalitate de realizare a educaţiei muzicale în şcoli/grădiniţe este activitatea vocală, mai exact învăţarea de cântece. Realizarea acestui obiectiv cere din partea profesorului pricepere, răbdare şi tact pedagogic, ştiut fiind faptul că *în şcoală, toţi copiii trebuie să cânte!* Profesorul nu poate şi nici nu trebuie să respingă copiii care doresc sincer să cânte, dar care au auz muzical incert sau sunt lipsiţi de simţul ritmic. Aceşti copii nu trebuie consideraţi definitiv în afara muzicii, cadrul didactic având datoria de a găsi soluţii în vederea recuperării lor. El va realiza cu ajutorul celor care cântă fals, au defecte de vorbire sau nu au simţ ritmic, un ansamblu instrumental, utilizând instrumente uşor de însuşit. Cele mai indicate sunt instrumentele de percuţie şi de suflat, mai uşor de procurat şi care pot fi învăţate de către elevi cu efort minim.

Doar specia umană vorbeşte şi cântă. Aceste facultăţi sunt datorate unui sistem complicat neuro-audio-fonator. Pentru ca un copil să poată cânta corect, analizatorul auditiv trebuie să diferenţieze înălţimile sunetelor şi duratele acestora. Dacă raporturile intervalice şi desenul ritmic integrate într-o melodie inteligibilă pot fi memorate, nu mai rămâne decât ca aparatul fonator să declanşeze mecanismele proprii pentru a produce sunete diferite, în concordanţă cu datele furnizate de analizatorul auditiv. Conexiunile actului auditiv şi a celui fonator sunt preluate de sistemul nervos central şi prelucrate, rezultatul obţinut demonstrând existenţa sau lipsa aptitudinilor muzicale.

Pe baza cercetărilor efectuate de specialişti s-a ajuns la concluzia că acei copii care au auz fiziologic normal nu pot fi catalogaţi afoni, ei intrând doar în categoria celor amuzicali sau, cum am mai spus, cu auz muzical dificil. Acest verdict duce la izolarea, crisparea şi complexarea respectivilor copii. Recuperarea celor cu auz muzical dificil se realizează prin diferite metode, adaptate fiecărui individ cu care profesorul doreşte să lucreze. Studenţii de la specializarea Pedagogie muzicală a Facultăţii de Arte din Constanţa au întâlnit astfel de elevi în cadrul orelor de practică de specialitate.

Prin natura specializării pe care o urmează, studenţii constănţeni de la Pedagogie muzicală sunt pregătiţi atât din punct de vedere psihologic, pedagogic cât şi didactic pentru a face faţă unor astfel de situaţii. Ei dobândesc pe parcursul celor trei ani de studii capacitatea de a descoperi forme de operaţionalizare a obiectivelor şi a unităţilor de conţinut care să le permită adaptări metodologice în vederea situării elevului în activităţii didactice. Graţie acestei pregătiri complexe, viitorii profesori de muzică ai Facultăţii de Arte din Constanţa sunt capabili să aplice şi să adapteze metode eficiente în vederea atragerii tuturor copiilor în practicarea muzicii. În vederea realizării acestui deziderat, la cursul de „Sisteme de educaţie muzicală" studenţii de la Pedagogie muzicală au fost învăţaţi să aplice metode şi procedee de lucru care să îi ajute să conştientizeze problemele abordate şi să consolideze deprinderile practice. Este greu să realizezi educaţie muzicală într-o singură oră pe săptămână, apelând la creaţiile universale tradiţionale sau contemporane în domeniul metodologiei educaţiei muzicale. Este bine să ne folosim de un curriculum care să ne permită adaptarea obiectivelor şi conţinuturilor disciplinei *educaţie muzicală* la realităţile clasei.

Tocmai în vederea atragerii acelor elevi inhibaţi, complexaţi, distanţaţi afectiv de muzică cadrele didactice de la specializarea Pedagogie muzicală se străduiesc să le ofere studenţilor - viitori profesori de educaţie muzicală - cât mai multe soluţii în obţinerea de rezultate îmbucurătoare. În concordanţă cu disciplinele „Didactica educaţiei muzicale" şi „Sisteme de educaţie muzicală" şi cu practica de specialitate am apelat la unele dintre metodele propuse de doamna profesor Iulia Bucescu în lucrarea sa „Metoda de studiu autodidact" şi la modalităţile de recuperare muzicală a copiilor distonici propuse de domnul profesor Jean Lupu în cartea sa „Educarea auzului muzical dificil".

Aş aminti doar câteva dintre aceste metode:

- Studiul intervalelor şi al acordurilor fără raportare la sunetul ***la*** (intonarea tuturor intervalelor de la dimensiuni mici la dimensiuni mari, ştiut fiind că asimilarea intervalelor mici poate ajuta la asimilarea complementarelor acestora, prin mişcarea alternativă, ascendent-descendent, plecând de la un sunet dat; studiul separat al fiecărui interval ce compune acordul prin două modalităţi, schimbând sensul mişcării melodice, insistând pe sensul melodic descendent al intervalelor ce alcătuiesc acordul);
- Studiul intervalelor şi al acordurilor cu raportare la sunetul ***la*** (raportarea studiului intervalelor la nota ***la*** cu determinarea notelor; exerciţiile acordurilor se realizează melodic, dar aspectul lor armonic trebuie gândit în plan vertical);
- Studiul ritmului (asocierea cu intonaţia duce la apariţia unor probleme ritmice şi de aceea este indicat să se studieze fără intonaţie: procedeul suprimării, procedeul cumulării).

Toate cadrelor didactice ale specializării Pedagogie muzicală din cadrul Facultăţii de Arte din Constanţa sunt convinse că absolvenţii vor putea realiza optim educaţia muzicală în şcolile şi instituţiile de cultură în care îşi vor desfăşura activitatea. Prin tot ceea ce facem, cu ajutorul disciplinele predate, unele cu caracter teoretic-explicativ, altele cu caracter practic-aplicativ, le asigurăm viitorilor dascăli instrumentele necesare care să îi ajute să demonstreze că muzica, cu valenţele ei cognitive, raţionale, afective şi volitionale, este un însemnat factor de cultură şi de civilizaţie şi ajută la umanizarea şi socializarea copiilor şi tinerilor.

Mirela KOZLOVSKY

Dana Borşan-Ladislau Petru Horvath

Corina BURA

O strategie extrem de eficientă pe care au elaborat-o organizatorii stagiunii orchestrelor Radio o reprezintă publicarea repertoriului integral al manifestărilor acestor componente de seamă ale instituţiei într-un amplu caiet-program. Astfel, fidelii Studioului „Mihail Jora" au o imagine corectă asupra unei selecţii care se îmbunătăţeşte continuu, iar reinvitarea unor solişti şi dirijori reprezintă garanţia unei performanţe de calitate. Este tot atât de adevărat că un concert „pe viu", cum se spune, dă adevărata măsură a interpreţilor, pentru că nu de puţine ori diferenţa dintre o biografie presărată cu un lanţ de critici pozitive sau înregistrări – la care numai cei care sunt experţi în electroacustică ştiu ce şi cum au lucrat – şi realitatea scenică poate produce contraste şocante.

Reîntâlnirea cu **Ladislau Petru Horvath** într-un nou context mendelssohnian, ca violonist în *Concertul dublu pentru vioară şi pian în re minor* (1823) şi ca dirijor, a fost una din cele mai plăcute. La pupitrul Orchestrei de Cameră al cărui membru marcant a fost cu mulţi ani în urmă, Ladislau Horvath a evoluat alături de pianista **Dana Borşan** pe filele unei partituri considerabile ca dimensiune (aproape 40 de minute), care prin construcţie şi elaborare prevesteşte genialele lucrări ale maturităţii,

caracterizate prin concizie şi maxim echilibru. În prima parte, cei doi artişti s-au desfăşurat într-un perfect acord pe eclatantele pasaje încărcate cu o certă virtuozitate, cufundându-se mai apoi în atmosfera magică, în acelaşi timp tulburătoare, a temei a doua şi mai apoi a părţii mediane. Sunetul natural şi amplu al viorii, cu uşoare accente dramatice, a fost echilibrat de *touché*-ul nobil şi extrem de egal al pianistei. Scriitura mişcării secunde este în mare aceea destinată unui duo cameral, în construcţia căruia apar şi unele intervenţii ale orchestrei, relevând discrete influenţe beethoveniene în tehnica ornamentării temelor. Există un puternic contrast între universul poetic şi atmosfera, considerată de unii „accesibilă", mai dansantă, lejeră, care, la un prim nivel de lectură, se poate desprinde din prima parte, totuşi menirea artistului rămâne aceea de a sonda misterul şi de a evidenţia acele trăsături profunde care asigură unitatea în expresie – deziderat împlinit în finalul acestui opus. Concertul dublu s-a bucurat aşadar de o realizare foarte minuţios pregătită, dominată de siguranţă tehnică, într-un context orchestral deosebit de omogen. Itinerariul serii a continuat pe trasee baroce, transpuse în cameleonicul ethos al secolului al XX-lea : *Suita nr. 3 pentru orchestră de coarde* scrisă de **Leoš Janáček** şi *Spielmusik op.43* de **Paul Hindemith.** Asemenea introducerii orchestrale a Dublului concert, prima parte a lucrării scrise de Janáček poartă o puternică pecete a contrapunctului bachian, agrementat de îmbinări verticale deosebit de expresive. Ladislau Horvath a surprins şi modelat cu multă subtilitate atât asocierea, putem spune oximoronică, a conţinutului melodic dramatic plasat într-un înveliş orchestral eterat din *Adagio*-ul suitei, cât şi eleganţa dansului morav din final. Debutul *Spielmusik*-ului a reiterat aceeaşi atmosferă bachiană într-un context disonant, amintind uneori de un alt mare contemporan, confirmând ideea că atât Hindemith cât şi Şostakovici lansează un arc în timp spre lumea sonoră a Marelui Cantor. Dirijorul, susţinut de precizia orchestrei, a oferit o versiune în care tehnica contrapunctică s-a distins prin claritate şi omogenitate timbrală. În sfârşit, programul, conceput în ideea „eternei reveniri", s-a încheiat cu *Uvertura la opera Medeea* de **Luigi Cherubini**. Potenţialul tragic generat de însuşi libretul inspirat din Corneille şi Euripide a substituit prin virtuozitate şi tensiune finalul cu care în general se încheie simfoniile tradiţionale, întreaga seară fiind construită urmărind de fapt etapele unei mari desfăşurări în care se îmbină armonios stiluri diferite, demonstrând că pentru marii creatori dimensiunea timpului funcţionează pe alte coordonate.

DOUĂ SECOLE DE NEMURIRE

Unul dintre cei mai mari compozitori romantici, creatorul a cărui muzică a însoţit iubirile şi tristeţile fiecăruia dintre noi, omul care a transfigurat instrumentul cu claviatură în cânt vocal de dincolo de cuvinte… Finalul lunii februarie pregătea, la Bucureşti, printr-o suită strălucită de manifestări, aniversarea a două veacuri de la naşterea lui Frederic Chopin. Universitatea Naţională de Muzică Bucureşti a organizat Simpozionul internaţional de muzicologie în cadrul căruia s-au distilat cele mai discrete esenţe teoretice legate de viaţa şi creaţia marelui creator polonez. După cuvântul introductiv al Preşedintelui Uniunii compozitorilor şi muzicologilor din România, Octavian Lazăr Cosma, prof. univ. dr. Valentina Sandu-Dediu a condus lucrările acestui eveniment muzicologic a cărui gazdă a fost prof. univ. dr. Mihai Cosma. Simpozionul a propus o tematică relaţionată divers cu educaţia pianistică, cu activitatea profesorală a marelui compozitor, cu arta generaţiei sale, cu estetica temporalităţii în discursul capodoperelor pe care le-a semnat, cu elemente încifrate în creaţii care păreau a nu mai naşte întrebări, cu parafraze moderne ce omagiau memoria lui Chopin. Expoziţia de documente scrise şi audio, ca şi lansarea a două prestigioase volume aparţinând prof. univ. dr. Lavinia Coman şi prof. univ. dr. Carmen Manea au prilejuit o călătorie pasionantă în lumea aspectelor excepţionale ale creaţiei chopiniene.

Seara s-a prelungit până târziu în noapte cu un concert memorabil găzduit de Ateneul Român, concert susţinut de Orchestra Universităţii Naţionale de Muzică din Bucureşti – cu o prestaţie demnă de o adevărată formaţie filarmonică - şi de soliştii pianişti Viniciu Moroianu (Concertul nr. 1 de Frederic Chopin) şi Matei Varga (cel de-al doilea opus concertant).

Pianistul care a cântat într-o viaţă cât Liszt într-o lună, muzicianul care a reuşit să cucerească admiraţia întregii sale generaţii romantice, poetul care a tradus în limbaj pianistic întregul vifor al sufletului său răscolit de dorul de ţară şi de o iubire care nu l-a împlinit, Chopin rămâne prototipul artistului genial al veacului al XIX-lea, cel care a deschis calea modernismului şi care a lăsat ca moştenire o muzică nemuritoare.

Petruţa Măniuţ

Let's Vibe

Dacă **Let's Vibe** va reuşi să aducă în Sala Radio mai mulţi tineri la concertele săptămânale ale orchestrelor, atunci, orice comentariu vizavi de acest concert este aproape de prisos. Dacă cei tineri care au fost acum în sală au înţeles că oamenii din orchestră, soliştii, dirijorul, se îmbracă normal, pot glumi, eventual au şi telefoane Nokia de care se folosesc pentru a-şi anunţa prezenţa la o petrecere de sfârşit de săptămână, şi dacă toate acestea îi vor face să înţeleagă că muzica pe care ei o cântă este vie şi ea, posibilă parte din mozaicul contemporan, atunci **Let's Vibe** şi-a îndeplinit scopul.

Oricum, tinerii implicaţi în desfăşurarea muzicală a concertului, au fost cei care au pus sare şi piper ideii, chiar şi pentru specialişti. *Balada* de Ciprian Porumbescu în concepţia orchestrală impresionist-modală a lui Cristian Lolea merită să apară mai des în repertoriul orchestrelor din România şi nu numai; Adrian Naidin a *doinitu' Doamne doru* şi cu violoncelul şi cu vocea, iar melodiile culese din zonele cu adâncă tradiţie folclorică ale ţării au fost fior şi surpriză deopotrivă pentru atmosfera generală, îndreptată mai mult înspre jazz şi ritmuri alerte; culoare timbrală pregnantă în colajul serii a creat şi Alexandru Anastasiu pe al său vibrafon, pe care-l plimbă fără milă între sala de concert şi cluburile din subterane.

La final, Stradivarius-ul statului a fost agăţat în cui, cablurile au devenit brusc importante,

Alexandru Tomescu a găsit poziţia de rock-star al viorii şi... restul, data viitoare.

Next vibe!

Talent, muncă, măiestrie

Acestea sunt principalele note dominante ce au caracterizat, fără echivoc, recitalul instrumental extraordinar care a avut loc în seara zilei de marți, 9 martie a.c, la Muzeul Memorial “Paul Constantinescu”, susținut de renumiții soliști concertiști: bas-baritonul Andrei Khmyzau din Republica Belarus și pianista Verona Maier, conf.univ.dr. la Universitatea Națională de Muzică București.

Superba manifestare muzicală a fost organizată de către doua instituții de cultură și educație

muzicală, recunoscute în viața noastră spirituală și de peste hotare: Muzeul Memorial “Paul Constantinescu” și Filarmonica “Paul Constantinescu”.

Format la vestita școală muzicală din capitala Republicii Belarus, orașul Minsk, bas-baritonul Andrei Khmyzau a concertat, cu brio - mai ales după absolvirea Conservatorului în anul 2001 - pe importante scene lirice din țara natală și în mari centre culturale, cu bogate și prestigioase tradiții muzicale, din Germania, Italia, Franța, Rusia, Olanda, Danemarca, Polonia etc, pretutindeni bucurându-se de aprecieri dintre cele mai elogioase din partea publicului și a presei de specialitate.

Împreună cu distinsul muzician belarus a concertat pianista Verona Maier, care s-a afirmat constant în viața muzicală din țară și străinătate, începând de la debutul său din 1970 (când încă nu împlinise zece ani). Cei doi protagoniști ai acestui veritabil act de cultură muzicală au oferit publicului iubitor al marei și adevăratei muzici din “Orașul alb al aurului negru”, municipiul Ploiești, 20 de opusuri reprezentative din creația lirică universală – clasică și contemporană, lucrări semnate de nemuritorii compozitori: P.I.Ceaikovski – *Fiți binecuvântate, păduri, Tremura lacrimi, Serenada lui Don Juan, Noaptea, S-a lăsat întunericul, Privighetoarea, Am zăvorât fereastra, Nopți înfierbântate*; Serghei Rahmaninov – *Ne odihnim, Mi-a fost luat totul*; A. Dargomygski - *Zefirul nopții*; A. Grecianinov – *Ca îngerul cerului*; G. Enescu - *Languir me fais, Du conflict en douleur*; D. Lybin – *Serenada*; M. Karlowicz – *Zile frumoase*; B. B. – *Tremură sălcii plângătoare*; Abaza - *Dimineața încețoșată*; B. Fomin – *Doar o dată în viață* etc.

Asistența a remarcat și a răsplătit, prin îndreptățite aplauze, frumusețea vocii muzicianului oaspete, temeinica sa pregătire de specialitate, precum și performanțele artistice în parcurgerea discursului muzical propriu fiecărei lucrări, majoritatea dificile și complexe – din punct de vedere al scriiturii componistice. Precizia și siguranța cu care solistul Andrei Khmyzau a realizat diversele pasaje de incontestabilă virtuozitate vocală, ritmică și melodică, atestă capacitatea și potențialul de creativitate al acestui înzestrat artist liric aflat în plină ascensiune pe scenele de concert din spațiul european.

La același diapazon s-a aflat – și de această dată – pianista Verona Maier, despre a cărei personalitate muzicală presa de specialitate a vorbit, totdeauna, în mod elogios. Stăpânind – în urma unor profunde studii, partiturile înscrise în program, Verona Maier a colaborat excelent cu bas-baritonul Andrei Khmyzau, susținând la pian punerea în valoare a principalelor idei și sentimente ce au stat la baza gândirii, proiectării și elaborării acestor bijuterii din repertoriul liric universal. Sunt argumentele, pentru care, după acordurile finale, publicul spectator a ținut să remarce, în cuvinte deosebite, această neuitată seară muzicalaă în care talentul, munca și măiestria sunt, într-adevăr, condiții fundamentale în formarea unor adevărați artiști ai cetății, aprecieri pe care le socotim deplin întemeiate.

Al. I. BĂDULESCU

La Radio Viena
Maraton jazz-istic românesc pe unde

Rar mi-a fost dat să ascult la radio, timp de o noapte întreagă, muzică de jazz atât de judicios selectată şi de bine pusă în undă, ca în cele aproape 350 de minute difuzate nocturn între 13 şi 14 martie 2010. Mărturisesc că am realizat eu însumi multe asemenea „miezo-noptici" pe frecvenţele postului Radio România Actualităţi – dar în cazul emisiunii maraton menţionate, rotunjind cinci ore şi trei sferturi, a fost oferită de către **postul de radio Viena (Österreich) 1**, exclusiv ***muzică acreditată de interpreţi români***, comentată în dialog inteligent, pertinent, de promotorul de jazz de origine română **Emilian Tantana** – născut în localitatea Tălmaciu/ Sibiu – şi **Herbert Uhlir**, redactorul de specialitate de la ORF.

Jazz-promoterul Emilian Tantana, criticul Virgil Mihaiu, violonistul Alexander Bălănescu şi Harry Tavitian Viena, ianuarie 2004; Foto Iztok Zupan

Este cunoscut, mai ales în rândurile jazzman-ilor noştri, faptul că **Emilian Tantana**, cu ani în urmă principal co-organizator al Festivalurilor de Jazz de la Sibiu alături de regretatul profesor **Nicolae Ionescu,** precum şi al Jazz-Clubului găzduit de Casa de Cultură a Studenţilor din burgul transilvan, a emigrat acum două decenii în Austria, stabilindu-se în oraşul Bad Ischl unde a devenit conducătorul unui Club de jazz, managerul unui Festival şi al unor concerte de gen, totodată colaborând frecvent cu Institutul Cultural Român din Viena. Chiar şi pentru un comentator experimentat ca el, sarcina de a cuprinde în şase ore de audiţie muzicală şi comentariu o semnificativă panoramă a jazz-ului autohton de ieri si de azi, nu a fost câtuşi de puţin uşoară, dimpotrivă! Aceasta cu atât mai mult cu cât nu au fost admise în emisiune decât exemplificări sonore existente pe discuri originale – doar cu excepţia înregistrării unui moment live cu grupul bateristului german de origine română **Billy Bontaş**.

Consider că selecţia muzicală a excelat prin valoare şi diversitate, prin profesionalism şi bun gust, acoperind un larg spectru de stiluri, tendinţe şi orientări raportate în majoritatea cazurilor la creaţii originale compuse de muzicieni români şi la teme de sorginte folclorică: astfel, au fost incluse secvenţe istorice din prima jumătate a veacului trecut – de pildă cele realizate de pionieri ai genului ca **Giorgi Vintilescu**, **James Kok** (instrumentişti români stabiliţi în Germania), existente pe vechi discuri de ebonită sau de „Concertul pentru clarinet" compus şi interpretat de celebrul improvizator şi dirijor american **Artie Shaw** – şi el, se pare având în arborele genealogic rude prin România – până la înregistrări de azi datorate unor apreciaţi instrumentişti şi lideri de formaţii ca **Mircea Tiberian**, **Garbis Dedeian**, **Liviu Butoi**, **Harry Tavitian** în fruntea ansamblului propriu „Orient Express", **Ion Baciu Jr.**, **Romeo Cozma**, **Florin Răducanu**, **Marius Vernescu**, grupul de blues „Nightlosers" condus de **Hanno Höffer**. Nu au lipsit din această panoplie a numelor de referinţă monştrii sacri – **Iancsi Körössy**, **Johnny Răducanu**, **Richard Oschanitzky**, **Marius Popp**, **Aura Urziceanu**, **Dan Mândrilă**, **Eugen Gondi** –, mai tinerii lor colegi de vocaţie dar deopotrivă notorii **Anca Parghel** (în colaborare cu pianistul german **Klaus Ignatzek**), „Vocal Jazz Quartet", **Teodora Enache**, **Cristian Soleanu**, **Pedro Negrescu**, **Petrică Andrei**, **Florin Răducanu**, **Marius Vernescu**, grupul „East Village". Fireşte, au figurat între cei aleşi, cei mai importanţi exponenţi ai ***diasporei române de jazz***, între care **Peter Herbolzheimer**, **Eugen Ciceu**, **Paul Weiner**, **Mircea Stan**, **Nicolas Simion**, **Alexandru Bălănescu**, **Decebal Bădilă**, **Poldi Reisenauer** în fruntea propriului big band, **Marian Petrescu**, **Lucian Ban, Alexandru Simu**, grupurile „Trigon" din Republica Moldova, „ReBop Unit" etc.

Maratonul jazz-istic românesc de la ORF – un veritabil act de cultură, o benefică promoţie internaţională în slujba jazz-ului autohton!

Florian LUNGU

LOCOMOTIVA JAZZ

Alexandru ŞIPA

Evenimentul a fost prilejuit de împlinirea unui an de la debutul pe scena sălii Kultea din Budapesta a inspiratului proiect muzical LOCOMOTIVA JAZZ-un ciclu de concerte lunare organizat sub auspiciile Institutului Cultural Român din capitala Ungariei, în colaborare cu Federaţia Maghiară de jazz, eveniment ce reuneşte de fiecare dată, în acest vechi şi totuşi nou/actual „mijloc de transport", muzicieni valoroşi reprezentativi pentru cele două şcoli europene de jazz-cea română şi cea maghiară.

Ca toate cele 14 concerte anterioare, şi cel din 26 februarie a.c. s-a repetat a doua zi la Szeged-Seghedin. De această dată „partea română" a fost reprezentată de cunoscuta solistă vocală Teodora Enache, iar „partea maghiară" de acelaşi iscusit „mecanic"-responsabil muzical dar şi co-organizator al fiecărui concert, apreciatul ghitarist Istvan Gyarfas, împreună acum cu basistul de talie internaţională Berkes Balazs (ca fapt divers cu un bunic născut la Timişoara).

Inspirat ca întotdeauna în propriile teme şi improvizaţii, Istvan Gyarfas a ales pentru deschiderea fiecărui recital din acest ciclu o piesă sugestivă: „Take The <<A>> train" (B. Strayhorn), într-o interpretare plină de vervă, de swing intens, menită pe de o parte să imprime muzicienilor un anumit groove, iar pe de altă parte să binedispună auditoriul.

Pe Istvan Gyarfas, pe care mulţi fani români, muzicieni, organizatori de concerte şi festivaluri din România îl cunosc şi îl apreciază de mai mulţi ani, l-am descoperit şi aplaudat şi în calitate de entertainer, prezentând cu aplomb atât piesele, repertoriul, cît şi colegii de recital. Prin rolul său extrem de complex şi delicat, asumat cu bună ştiinţă şi de cele mai multe ori benevol, Istvan poate fi considerat un ideal mediator între cele două şcoli de jazz, un adevărat ambasador al celor două ţări vecine şi prietene cu adevărat.

Istvan Gyarfas, Teodora Enache, Berkes Balazs

Spectacolul a fost dublat de o expoziţie de afişe RoJAZZ (54 de exemplare expuse în holul sălii Kultea) care reflectă cum nu se poate mai bine efervescenta activitate de jazz din România ultimilor ani-recitaluri din cluburi, concerte, festivaluri, prezenţe româneşti în străinătate şi străine la noi în ţară, etc...

Nu-mi rămâne în încheiere decât să citez câţiva dintre principalii muzicieni români invitaţi să „călătorească" cu această năzdrăvană Locomotivă de jazz: Mircea Tiberian, Jancsy Korossy, Ramona Horvath, Pedro Negrescu, Berti Barbera, Johnny Bota, Sorin Romanescu, Luiza Zan, iar dintre „călătorii" maghiari cel puţin doi, prezenţi ca spectatori şi la evenimentul de la finele lunii februarie: Imre Kossegi-baterist şi Tibor Marcus-preşedintele Federaţiei Maghiare de jazz.

Şi nu în ultimul rând, urez în continuare DRUM BUN Locomotivei de jazz pentru a o putea sărbători cel puţin la fel şi la un deceniu de activitate...

"Ziua de mâine"

Dan CHIRIAC

La Alba Iulia s-a desfăşurat ediţia a V-a a festivalului-concurs de muzică folk (organizator: Consiliul judeţean Alba, preşedinte - Ion Dumitrel) "Ziua de mâine", cu o durată de 3 zile. Este poate festivalul de acest gen din ţară cel mai bine organizat - cu siglă proprie, afişe, ecusoane şi tichete de masă, program de sală, regulament fără cusur, contracte "beton", premii substanţiale (între 1000 şi 300 de lei), sonorizare de calitate, juriu competent.

Fiecare seară a avut un generic aparte - Contraste, Amintiri, Colinzi - axat pe diversele stiluri ale numeroşilor invitaţi: Mircea Florian, Poesis, Vasile Şeicaru, Ducu Bertzi şi Mihai Neniţă, Pasărea Colibri (redivivus), Mihai Mărgineanu, Florin Săsărman, Narcisa Suciu, Daniel Avram, şi evident Vali Şerban – muzicianul local(şi în acelaşi timp prezentator plin de farmec) care s-a zbătut ani de zile pentru fondarea acestui festival având aceeaşi titulatură cu cea a emisiunii sale radiofonice.

Serviciul Turism şi dl. Dan Mihai Poescu au reuşit să asigure un program extrem de dens şi complex, incluzând, pe lângă festivalul propriu zis (desfăşurat la Casa de cultură a sindicatelor), simpozioane "de gen" intitulate "Cafeaua cu folk" în fiecare dimineaţă la Alba Mall, lansări de discuri, jam sessions folk intitulate "After eleven" la Fort H în fiecare seară.

Palmaresul final i-a inclus pe Ionuţ Mangu, Florin Radu Ştefan, Cosmin Vasile Lauran, Alexandra Sidor, Laura Todică, grupurile Noi, Alergic – artişti care vor confirma, sperăm, cât mai rapid.

Fără îndoială, un festival de nota 10 !

Show mult, muzică puţină

Ana-Maria SZABO
Iulian CÂRNU

Înafara scandalului cu fluturii striviţi pe scenă şi, în general, cu tot ce a ţinut de nemulţumirile celor de

Paula Seling şi Ovi

pe locul 2 (lipsă de fair-play: când toţi ceilalţi erau în "camera verde" pentru declaraţii, soliştii acestei piese s-au închis în cabine!), a fost o ediţie mai liniştită şi care, spre satisfacţia noastră, a confirmat anticipările din aceste pagini, legate de realizatoarea Marina Almăşan-Socaciu. Culmea este că acum, când bugetul a fost unul de criză, show-ul, spectacolul în sine a făcut toţi banii – care nu ştim pe ce se duceau (şi iată că nimeni nu s-a întrebat!) în anii precedenţi! La TVR, după cu se vede, nimeni nu se preocupă de risipirea banului public… Realizatoarea a exploatat perfect resursele Circului "Globus", gazda finalei, intermezo-urile cu numere de circ şi de dans fiind adesea mai atractive decât melodiile în sine! De la costume (cu unele excepţii, ca în cazul nefericitei Dalma) la decor, totul a fost o plăcută surpriză, dar măcar Dalma Kovács (care e… unguroaică din Braşov!) a fost singura care, neuitând că face parte din trupa Divertis, a cântat puţin şi în româneşte! În limba străbună (pe când şi aici tot în engleză?) a fost comperajul, unde am remarcat că manechinul Valentina Pelinel, o apariţie decorativă, avea o dicţie uneori mai bună decât Horia Brenciu - între noi fie vorba, artist... MediaPRO! Acesta din urmă s-a referit tot timpul numai la el, a raportat concursul la persoana sa (a susţinut şi un recital alături de formaţia proprie), de parcă era un spectacol dedicat lui… Ideea (şi punerea în pagină) a trecerii în revistă a unor şlagăre lansate la Eurovision a fost materializată convingător, însă, de HBO. Un alt recital care ne-a dovedit că la acest concurs s-a câştigat şi prin decenţă şi muzică de calitate, nu doar prin exhibiţionism, a fost cel al învingătorilor din 2000, danezii Olsen Brothers.

Cum nimic nu se pierde în TVR, iată că, după 25 de ani şi mai bine, a fost reluat sistemul cu jurii teritoriale, patentat de Titus Munteanu la „Şlagăre în devenire" (fireşte, cu mijloacele tehnice de atunci, doar cu legătura radio). În aceste jurii, deşi este vorba de un concurs de muzică pop (sau uşoară, cum vreţi), am notat prezenţa mult prea masivă a unor reprezentanţi ai jazz-ului, rock-ului sau chiar ai muzicii clasice (iar la Bucureşti l-am văzut stupefiaţi, alături de nume respectate, pe un… impresar din Germania, Ratscher!!). În aceste condiţii, să nu ne mai mirăm că juriul de la Timişoara a acordat piesei lui Eduard Cârcotă… 0 puncte!! Regulamentul trebuie să devină mai ferm, eliminând toate portiţele: Ovi (Ovidiu Cernăuţeanu) o fi el român la origine, dar locuieşte în Norvegia şi are cetăţenie norvegiană; nu ştim care mai este situaţia actuală a lui Tony Tomas, care, tot aşa, locuia în Peninsula Scandinavă. Nemaivorbind de englezul David Bryan ("Come as one" – Gabriel Băruţă), căruia i s-a interzis să interpreteze piesa singur, dar ca solist al unei formaţii, Hotel FM, n-a mai fost nici o problemă! Păi, în acest caz, toţi străinii vor apela, formal, la câţiva instrumentişti români şi totul va fi OK! La o altă formaţie, "Pasager", l-am revăzut cu plăcere pe fostul component al "Şcolii vedetelor" şi concurent la "Cerbul de Aur", Ovidiu Anton, adept necondiţionat al rock-ului; el a fost şi textier al piesei "Running Out of Time".

Luminiţa Anghel

Sigur, n-o fi fost atât de grav cu fluturii aceia arşi sau striviţi (deşi, mai normal este să

lansezi porumbei, fluturi sau alte vieţuitoare nu în sală, ci sub cerul liber), totuşi nu înţeleg de ce T. Tomas şi valoroasa Luminiţa Anghel, împreună cu o impresară, au făcut atâta tam-tam la TV? Piesa lor a primit de la public mult mai puţin decât câştigătorii, care au totalizat, autoritar, 23.412 voturi de la telespectatori, dar şi o medie de 309 puncte de la cele 5 jurii (cele din ţară având, fiecare, doar un sfert din ponderea celui bucureştean şi jumătate pe ansamblu, deci au fost cam formale). Mai mult, piesa cântată de L. Anghel, Tomas şi Adrian Piper a fost devansată la public şi de Cătălin Josan, care a primit 10.515 voturi! Deziluzia le-o fi fost cauzată de faptul că un membru al juriului a făcut anterior nefericita declaraţie că piesa lor e favorită? Dincolo de toate, e frumos să pierzi elegant. Cert este că în mai, la Oslo, vom fi reprezentaţi de piesa "Playing with Fire" compusă de Ovi (anul trecut, la "Cerbul de Aur", a reprezentat… Norvegia!) – şi aici au fost discuţii, cum că autor ar fi un norvegian. Atu-ul acestui cântec a fost prestaţia superlativă, din toate punctele de vedere, a frumoasei Paula Seling, care avea nevoie de multă vreme de un hit ritmat, modern. Partenerul ei, cu pantalonii aceia roşii, a avut mai degrabă o alură comic-simpatică. Cert este că dacă nu am fost inspiraţi să-l trimitem la Moscova pe Cătălin Josan, vorbitor perfect de rusă, acum avem un "norvegian" la Oslo, ceea ce poate fi un avantaj în relaţiile cu organizatorii şi presa, pentru că altminteri nu credem că a auzit multă lume de el pe acolo. Seling a mai avut o piesă în finală de Andrei Tudor, şi aceea bine plasată – pe 5, cântată alături de Kamara (Alb-Negru). Pe 3, în ierarhia finală, a fost C. Josan cu compoziţia proprie "Around, Around", iar pe 4 Hotel FM. Reuşita compoziţie a lui Mihai Alexandru, "Baby", a fost pe 9, cântată (se putea mai bine) de Alexa, şi ea fostă la "Şcoala vedetelor". O altă creaţie a unui compozitor respectat, Mircea Romcescu, "See You in Heaven", dedicată lui Michael Jackson, a ajuns doar pe 15, poate şi datorită punerii în scenă mai neinspirate, dar şi lipsei de charismă a solistei Lucia Dumitrescu. Asta în condiţiile în care pe poziţiile 6 şi 7 s-au clasat cântece mai puţin convingătoare, dar aşa e cu televotingul şi cu juriile eterogene.

Alexa, Mihai Alexandru şi echipa lor

În final, ca de obicei, cităm din presa autohtonă, pentru a vă convinge că adesea suntem mai îngăduitori ca alţii. Iată, de pildă, câteva extrase din "Jurnalul naţional": "Ne-am învineţit de râs urmărind finala naţională Eurovision. O păpuşă gonflabilă, cu nume şi prenume, Valentina Pelinel (cine are la TVR asemenea idei trăznite? Fata e frumoasă, dar… **N. A.**), se chinuie să-şi folosească limba maternă, dar se tot împiedică în ea; o Gianina (Corondan, of course) coafată în mers pe geamul de la tren… Concurenţii se luptau să câştige în cursa de-a "cine falsează mai mult şi mai bine" în 16 limbi şi-o engleză… Nici un concurent nu s-a simţit destul de stăpân pe limba sa pentru a se prezenta în faţa poporului astfel încât acesta să înţeleagă cât de cât de ce se chinuie pe scenă. Am avut astfel o finală naţională într-o cheie englezească, dar cu solfegiu de baltă. Sonorizarea a fost execrabilă... *„Am prezentat această primă ediţie acum 16 ani*" – şi-a început H. Brenciu show-ul."

Hotel FM

Pasager

Ar mai fi multe de spus, dar ne oprim aici. Necunoscând melodiile respinse, ne mulţumim să credem că acestea au fost într-adevăr cele mai bune, dar ar fi trist ca acesta să fie nivelul actual al componisticii de gen. Şi mai trist este că mai toţi compozitorii importanţi ocolesc concursul, ceea ce se vede… şi se aude. (Foto: Tiberiu Crişan, www.bestmusic.ro)

Furtună de şlagăre la “Tănase”

Marius GHERMAN

După trei spectacole “de rodaj”, directorul general al Teatrului de revistă “C. Tănase”, marele actor de comedie Alexandru Arşinel, care este şi un iscusit manager, a programat spectacolul de gală cu “O premieră furtunoasă”, spumoasă comedie muzicală concepută de Octavian Sava şi Cezar Ghioca după “O noapte furtunoasă” de I.L.Caragiale (de fapt este doar un pretext), cu muzica excepţional scrisă de un Marius Ţeicu aflat în cea mai bună formă a sa. De altfel, faptul că Ţeicu este perfect familiarizat cu muzica de scenă şi cu *musical*-ul se simte de la primele măsuri, el lansând în acest spectacol cel puţin trei şlagăre, care pot circula de sine-stătător (de dorit ar fi ca el să le imprime cu aceiaşi artişti, aşa cum sperăm să existe în curând şi un CD cu muzica premierei): “Aş vrea să fiu artistă”(Mirela Boureanu), “La Golden Blitz”, “Banii, banii”. Textul şi versurile aparţin lui Octavian Sava, scenografia şi costumele (şi ele la nivel înalt) – arh. Theodora Dinulescu, iar coregrafia (baletul este organic integrat în story) – lui Cornel Popovici. Cel care pune măiestru cap la cap toate aceste elemente este tânărul regizor Cezar Ghioca, realizatorul unui spectacol alert, dinamic, modern, plin de vervă, în care “inserţiile” din actualitatea imediată fac deliciul publicului. Distribuţia are în frunte doi maeştri ai teatrului românesc care ajung să joace împreună după mai bine de 30 de ani, Adriana Trandafir (spumoasă, sexy, senzuală, încântătoare) şi Valentin Teodosiu (sobru, interiorizat, cu umor sec, impozant). Foarte bine aleşi, cei doi şi cântă excelent, condiţie *sine qua non* într-un spectacol în care, atenţie, totul se desfăşoară LIVE! Aceasta este o altă performanţă demnă de a fi subliniată în premiera de faţă, fiindcă, ne aducem aminte, un alt musical de la acelaşi teatru, cu mult timp în urmă, “Nota zero la purtare”, de aceiaşi autori, protagoniştii, atenţie, cântăreţi profesionişti, faceau playback. Tehnica între timp a făcut paşi mari, iar teatrul a făcut eforturi pentru a achiziţiona microfoane-cască performante.

Celia

Benefică este şi implicarea actoricească a unor cântăreţi foarte talentaţi, care au astfel ocazia să-şi dovedească plurivalenţa: Mirela Boureanu-Vaida, Daniela Cristea, George Enache, dar toţi cântă la fel de bine, se vede că fac totul cu plăcere. Este vorba de Nae Alexandru (“Mr. Bingo” la Antena 1), Cristian Simion – tinerele vedete masculine ale teatrului, de “veteranii” Alexandru Lulescu, Marcel Horobeţ, Paul Talaşman, Ortansa Stănescu, de fostul student al lui M. Ţeicu, George Ioan Hodor. Ceilalţi erau toţi cunoscuţi, dar acesta din urmă este surpriza spectacolului, ca şi Oana Ghioca – provocatoare, cu o anatomie cuceritoare, relaxată – o “Anaconda” senzaţională, gâsculiţa atât de asemănătoare cu “vedetele” de mucava cu care ne intoxică televiziunile în prezent. Oh, dacă ar fi trăit Caragiale!

La premieră, o sală arhiplină şi un parter de vedete care l-au înconjurat pe Alexandru Arşinel în pauză, felicitându-l şi fotografiindu-se cu el în faţa senzaţionalului afiş realizat de Gabi Boholţ (foto) şi Simion R. Ştefan (design). Au ţinut să fie de faţă la această seară memorabilă compozitorii Anton Şuteu, Cornel Fugaru, marele campion

Final cu ovaţii

Ivan Patzaichin, Celia, actorii Gabriel Fătu, Victor Yila, Dan Tudor, regizoarea Chris Simion, generalii doctori Mihai Mureşan şi Cornel Romaniţan, Mirela Voiculescu-Fugaru, Deea şi Dinu Maxer, vedeta TVR Iuliana Marciuc, Oana (chiar de ziua ei!) şi Viorel Lis, scriitorii Silvia Kerim şi Mircea M. Ionescu, cunoscuţii animatori ai vieţii artistice Livia şi Ioan Gauzin, reputatul om de radio şi TV Anca Florea ş.a. Dacă tot am amintit de afiş, trebuie subliniat apăsat că la Teatrul de revistă “C. Tănase”, considerat de mulţi în mod eronat cam prăfuit, există la ora actuală cel mai modern serviciu de imagine dintre toate teatrele bucureştene, de la afişe, programele de sală-flyere, reclamele electronice de pe panourile stradale şi de la metrou, articole în toată presa, kroll-uri TV - la mediatizarea intensă. Şi, urmărind această premieră, dar văzând şi celelalte spectacole ale teatrului, ne bucurăm că artişti excepţionali – cum sunt Alexandru Arşinel, Stela Popescu, Nae Lăzărescu, Vasile Muraru (noul director artistic), Cristina Stamate, Adrian Enache, Biţu Fălticineanu se bucură de o mediatizare meritată. Iată mai jos declaraţiile celor implicaţi în acest mare succes al teatrului românesc de revistă, culese de colaboratoarea noastră, **Oana Georgescu**.

Alexandru Arşinel, Director General Teatrul de Revistă “Constantin Tănase”: Sunt sigur că această nouă premieră va fi un succes de casă, mai ales că se înscrie deja printre proiectele de referinţă ale noii stagiuni a Teatrului de Revistă, care are nevoie de musicaluri şi de comedii muzicale. Am acordat încredere totală acestui tânăr regizor foarte talentat, care la rândul său a lucrat excelent cu cei doi protagonişti şi cu toţi ceilalţi actori ai Teatrului. Adriana Trandafir face un rol extraordinar, iar colaborarea cu Valentin Teodosiu este de bun augur pentru teatru şi pentru spectacolul în sine. Sunt o echipă grozavă.

Vasile Muraru, Director Artistic Teatrul de Revistă “Constantin Tănase”: Este un spectacol foarte reuşit, o comedie muzicală la succesul căreia şi-a adus aportul colectivul Teatrului de Revistă alături de profesionişti ai genului precum Marius Ţeicu şi Octavian Sava. Regizorul Cezar Ghioca a mai colaborat cu noi, dar actorul Valentin Teodosiu se află la prima colaborare şi cred că se descurcă excelent pe scena Teatrului de Revistă. Adriana Trandafir – Valentin Teodosiu fac un cuplu de senzaţie în “O PREMIERĂ

FURTUNOASĂ”.

Marius Țeicu, compozitor: Mă bucur că am avut ocazia să colaborez din nou cu prestigiosul colectiv al Teatrului de Revistă “Constantin Tănase” la acest proiect artistic deosebit. Comedia muzicală “O PREMIERĂ FURTUNOASĂ” este al patrulea musical la care am compus muzica pe libretele lui Octavian Sava şi al doilea regizat de Cezar Ghioca, având cu amândoi o colaborare extraordinară. Trebuie să amintesc şi colaborarea cu coregraful Cornel Popovici, ca de fiecare dată excepţională. Este un musical în care actorii interpretează la cote înalte partea de actorie, de dans şi de cântat. Ei cântă live, realizând o performanţă de excepţie pentru care merită toată admiraţia şi preţuirea noastră. După părerea mea, chiar dacă e subiectivă, cea mai nouă PREMIERĂ a Teatrului Tănase este un spectacol foarte bun căruia îi doresc şi îi prevăd o viaţă cât mai lungă. Aceasta o va confirma doar Măria Sa, Publicul.

Octavian Sava, scriitor şi textier: Piesa „O noapte furtunoasă” sau „Numărul 9” a fost scrisă genial de I.L. Caragiale. Este foarte dificilă transformarea replicilor mustoase şi

A. Şuteu, C. Fugaru, M. Țeicu

pline de haz ale autorului în cuplete sau cântece care să egaleze proza lui spumoasă. În plus, s-ar putea ca primirea de către critică a noului text să fie considerată derizorie, în raport cu opera originală, oricât de valoros ar fi musicalul. Ne-am propus folosirea unui procedeu de actualizare şi reevaluare, mult uzitat de americani în ce priveşte transformarea unor mari lucrări din dramaturgia clasică. Câteva exemple: „Othello” a devenit un poliţist negru din New-York, „Regele Lear” e prezentat ca un fermier american care şi-a împărţit moşia celor trei fete ale sale, „Romeo şi Julieta” sunt un american şi o hispanică şi tot aşa... Iar cel mai edificator exemplu, pe care am vrut să-l urmăm şi noi este „Scorpia îmblânzită”, devenită „Kiss me Kate”. Acţiunea se petrece la un teatru muzical unde se repetă versiunea cântată şi dansată a lucrării, dar în viaţa particulară se petrec fapte asemănătoare cu cele din piesă. Cam în acest fel am gândit la transformarea

„Nopţii furtunoase” în „O PREMIERĂ FURTUNOASĂ”. Am respectat în linii mari intriga din comedia lui Caragiale într-un „aici şi acum” dintr-un teatru de varietăţi care pregăteşte un spectacol muzical al faimoasei comedii. Personajele seamănă cu eroii binecunoscuţi, dar cu alte replici, în situaţii echivalente unor situaţii din zilele noastre.

Arh.THEODORA DINULESCU, scenograf: Mi-au plăcut scenariul şi concepţia acestui spectacol şi mai ales îmi face mare plăcere să lucrez cu un demn reprezentant al tinerei generaţii de regizori. I-am fost foarte aproape de-a lungul realizării acestui proiect şi cred ca i-a făcut mare plăcere colaborarea noastră. Lucrez foarte bine cu artiştii, aşa cum am făcut-o şi acum. Nu vreau să văd costumele stând...singure, ci să vină bine pe actorii care trebuie să se simtă excelent în ele. Încerc mereu să ajut actorul, dar şi baletul, să dea tot ce poate pe scenă, să nu se simtă încorsetaţi de costumul pe care-l imaginez şi creez special pentru ei. Vreau ca toţi artiştii să se simtă bine în costumele mele, parte integrantă din decoruri. Iubesc Teatrul de Revistă „Constantin Tănase” şi lucrez la fiecare premieră a Teatrului cu mare plăcere. Este o bucată din viaţa mea şi face de mult parte din mine, asemeni Televiziunii”.

Cornel Popovici, coregraf: Teatrul de Revistă “Constantin Tănase’’ readuce fiorul celor mai diverse sentimente umane, formând în noi comoara mereu neştiută a unor delicate şi diferite simţăminte - iubirea de viaţă, de fiecare clipă şi de oameni. Memoria noastră este obligată să se îmbogăţească cu un nou titlu. ,,O premieră furtunoasă’’ făcându-i pe spectatori să se bucure că sunt contemporani cu minunaţii artişti participanţi la crearea acestui spectacol, artişti ce îşi doresc neîncetat să le aducă spectatorilor o rază de lumină, pentru a le alunga pentru câteva ore orice necaz sau durere prin râs, muzică şi dans. Pentru mine proiectul regizorului Cezar Ghioca este o nouă provocare, o altă piesă în puzzle-ul carierei mele de coregraf.

Cezar Ghioca, regizor: ”O PREMIERĂ FURTUNOASĂ” este o comedie muzicală originală care pleacă de la intriga piesei lui Caragiale “Numărul 9” - devenită faimoasă cu titlul de “O noapte furtunoasă”, dar o repovesteşte în cheie contemporană. Acţiunea musicalului se petrece în culisele unui teatru de varietăţi care montează o versiune muzicală a comediei lui Caragiale. Personajele din teatru au multe în comun cu cele caragialeşti, intriga amoroasă fiind mutată de la “Union” la “Golden Blitz”, “bagabonţul” a devenit “un paparazzo” şi “Vocea patriotului naţionale” un tabloid al zilelor noastre. Totul e povestit cu ritm, cu vervă, cu o cavalcadă de gaguri în care sunt implicate şi personaje rupte din actualitate cum ar fi sponsorul bătrân şi protejata “inocentă”, iar partitura trece cu uşurinţă de la antrenante numere de dans la tangouri lascive şi balade emoţionante. În ciuda paietelor sclipitoare, a umorului savuros şi a spectaculoaselor numere coregrafic-muzicale, spectacolul are o importantă componentă satirică care transferă discuţia despre preţul fericirii şi masca onorabilităţii din comedia de moravuri a lui Caragiale la o discuţie în care dragostea şi arta sunt puse sub

Fam. Fugaru şi Marciuc

semnul promiscuităţii şi compromisului. Poate banul scuza sau curăţa orice mârşăvie? Oricum totul e bine când se termină cu bine - conform unei prea bine verificate reţete bazate pe happy-end, în timp ce banii aduc fericirea tuturor....

(**Foto: Gabi Boholţ**)

Gala “Premiile Muzicale Radio România Actualități”

Gabi MATEI

În 1996 s-au lansat Premiile Muzicale Radio, prezentate inițial în cadrul unor emisiuni, apoi, din 2001, în concerte de gală, premii stabilite după criterii valorice şi nu după cifrele vânzărilor, prezentând superlativele anului precedent în muzica românească pop, dance, folk şi pop-rock, preponderent difuzată la Radio România Actualități. În alcătuirea ierarhiei finale şi desemnarea premianților se implică, de fiecare dată, întreaga echipă a secției de specialitate din Redacția Muzicală.

Festivitățile s-au desfăşurat la Sala Radio, într-un megaconcert (realizator – Gabriela Scraba, producător – Carmen Movileanu) care a durat aproape 4 ore. Spectacolul, prezentat de Gianina Corondan şi Bogdan Pavlică, l-au încheiat Paula Seling şi Ovi, cu piesa „Playing with fire” care va reprezenta România la Eurovision în acest an. Coproducătorii spectacolului, sponsorizat de World Trade Center, au fost Televiziunea Română, Loteria Română şi Centrul Județean pentru Promovarea şi Conservarea Culturii Tradiționale Ilfov. Evenimentul a fost transmis în direct pe Radio România Actualități şi Radio România Internațional şi a putut fi urmărit pe TVR 1, duminică 21 martie.

Iată şi premiile ultimei ediții.

1. Cel mai difuzat artist la Radio România Actualități în 2009: **Dj Project**; 2. Cel mai bun debut: **Bloggers**; 3. Cel mai difuzat cântec 2009 la Radio România Actualități: **“Single lady” / Radu Sârbu / Ana Sârbu / Dj Layla feat Alissa**; 4. Premiul “Radio România junior”: **Ion Moise Bădulescu**; 5. Cel mai bun cântec pop-dance: **“Amazing” / Play & Win / Inna**; 6. Cel mai bun artist pop-dance: **Inna**; 7. Cel mai bun cântec pop: **“Iubeşte-mă astăzi, iubeşte-mă mâine” – Adrian Cristescu / Andra**; 8. Cel mai bun interpret: **Tony Tomas**; 9. Cel mai bun album pop: **“Culeg vise” / Paula Seling**; 10. Cea mai bună interpretă: **Andra**; 11. Cel mai bun compozitor: **Play & Win**; 12. Premiul de excelență: **Nicolae Nițescu**; 13. Cel mai bun album folk: **“În oraşul cu floare de tei” / Vasile Şeicaru**; 14. Cel mai bun cântec folk: **“Delta lunară” / Raul Cârstea şi Constantin Neculae / Adrian Păunescu**; 15. Omul cu chitara: **Vasile Şeicaru**; 16. Cel mai bun proiect discografic: **“Ducu Bertzi şi Florian Pittiş în concert”**; 17. Cel mai bun cântec pop-rock: **“Pas în doi” / Bere Gratis**; 18. Cel mai bun proiect etno: **Romaniac – Damian & Brothers**; 19. Cel mai bun album pop-rock: **“V8” / Voltaj**; 20. Cel mai bun artist pop-rock: **Voltaj**; 21. Artistul anului: **Cristi Minculescu & Iris**.

Nicolae Nițescu

La mulți ani, Bianca Sârbu!

Oana GEORGESCU

Recent, Bianca Sârbu, actriță şi solistă a Teatrului de Revistă “Constantin Tănase”, şi-a sărbătorit ziua de naştere în superbul decor al Restaurantul “Allhambra”. Acesta aparține ei şi soțului său Marian Sârbu, liderul Trupei “ExclussiV”, care în fiecare seară susține aici concerte live. Prietenul şi colaboratorul permanent al trupei este Adrian Enache, colegul de teatru al Biancăi Sârbu. Împreună cu iubita sa Iuliana Marciuc, el a ținut să-i fie alături solistei şi mai ales să cânte împreună cu ea şi cu trupa. Au dansat şi au cântat împreună cu ei Mihaela şi Dănuț Lupu, colega de teatru, actrița Valentina Fătu, senatorii Anca Boagiu şi Sorin Fodoreanu. Bianca a preferat să danseze doar cu fiul său Luca. Unul dintre momentele emoționante ale serii a fost duetul pe care aceasta l-a susținut cu tatăl său, reputatul saxofonist Emil Anghel. De data aceasta a preferat să cânte cu vocea. A fost prezentă şi mama Biancăi, fostă balerină a Teatrului de Revistă “Constantin Tănase”.

Trupa ExclussiV şi pianistul Marius Vernescu au lansat dublul album intitulat simbolic *“Pentru că te iubesc”*. Acesta este numele unuia dintre cele două CD-uri ce conține melodii de muzică uşoară românească mai vechi sau mai noi reorchestrate de Marian Sârbu şi interpretate de Bianca Sârbu. Cel de-al doilea CD intitulat *“Povestiri din Bucureşti”* conține şi cântece din perioada interbelică a Bucureştilor de altă dată - *“Fetițele din Bucureşti”, “Trurli”, “Du-mă acasă, măi tramvai”, “Ce cauți tu în viața mea?”, “Hai coşar, coşar”, “Ce bine-i lângă tine”* sau *“Cel mai frumos tango”*. La ora actuală, Trupa ExclussiV lucrează la un nou album pe care-l va lansa în acest an, iar compozitorul Nicolae Caragia i-a încredințat deja Binacăi câteva piese create special pentru vocea şi personalitatea artistei. (**Foto: Gabi Boholț**)

A. Enache, I. Marciuc, B. şi M. Sârbu

Aplauze la Chişinău

Mihai CHIHER

Sala Operei din Chişinău a fost luată cu asalt la un concert aşteptat cu mare nerăbdare de publicul meloman din Capitala Republicii Moldova. Cea mai bună dovadă a respectului de care s-au bucurat artiştii români a fost prezenţa în loja oficială a preşedintelui interimar Ghimpu (în egală măsură preşedinte al Parlamentului!), a ministrului culturii şi a altor membri ai guvernului. Încurajaţi din culise de copilul-minune Rafael Bobeică, laureat al unor concursuri de muzică uşoară din ţara noastră (el a lansat un CD recenzat în paginile “AM”), protagoniştii au ridicat publicul în picioare. Marea cântăreaţă Irina Loghin a avut trei momente distincte, două ca solistă şi un altul alături de frumoasa sa fiică, Irinuca. Vedetă aşteptată cu dragoste la Chişinău, unde are şi rude dinspre tată, Irina a ţinut să-i aibă alături în acest triumf pe colaboratorii săi nr.1, membrii formaţiei “Alesis”. Alina şi Romeo Negoiasă şi-au alcătuit judicios repertoriul, cu muzică uşoară, prelucrări folclorice, piese cu tentă patriotică, la care toată sala a cântat împreună cu cei doi. O plăcută surpriză a reprezentat-o formaţia etno “Nemuritorii” din Buzău, condusă de cunoscutul compozitor de muzică pentru copii (primul câştigător al Trofeului festivalului “Mamaia copiilor”) Constantin Ungureanu. Agrementat cu recitalul unui cunoscut solist local de muzică populară, însoţit de un frumos ansamblu coregrafic, spectacolul a fost umbrit doar de “ţeapa” financiară pregătită de organizatori artiştilor români, dar nu se poate pădure fără uscături…

I. Loghin, Alesis

Campioni în “RHYTHM OF THE DANCE„

Oana GEORGESCU

Asociaţia Culturală de Teatru, Muzică şi Film “Dracula” (preş.Stoian Anghel), Organizaţia Internaţională EURAD, Centrul Internaţional Antidrog şi pentru Drepturile Omului (CIADO) şi Asociaţia Naţională a Caselor de Cultură ale Sindicatelor din România (ANCCSR) au organizat la Sala Palatului spectacolul “Rhythm of The Dance” al Companiei Naţionale de Dansuri a Irlandei. Acest eveniment-premieră, organizat sub înaltul patronaj al Ambasadei Irlandei la Bucureşti a fost găzduit şi de Craiova, Cluj şi Sibiu.

Solistul Michael Byrne, descendent al comunităţii irlandeze din Birmingham, a început să danseze la 6 ani, a obţinut primul titlu de Campion naţional la 7 ani şi a studiat dansul la Doherty Academy of Irish Dance cu celebrii coregrafi Danny Doherty şi Marie Connell. Are 9 titluri de Campion Mondial de Dans. A cucerit până în prezent 100 de titluri de campion la toate competiţiile majore incluse în cadrul Campionatelor Mondiale de profil şi are 25 de Medalii de Aur la Categoria Echipe/Team/Trupe ca solist al trupelor de dansuri irlandeze din care a făcut parte. După ce la 15 ani dansa în spectacolul “Magic of the Dance” alături de Christopher Lee, un an mai târziu devenea solist al Companiei de Dansuri “Rhythm of the dance”. Anul trecut a dansat la Beijing pe marele Zid Chinezesc, aclamat de peste 10.000 de spectatori. El a fost secondat la Bucureşti de frumoasa solistă Nicole Kennedy. Remarcabilă a fost prestaţia lui Sean Hogan, solist al trupei din 1999 şi care a preferat să danseze doar pe acordurile tamburinei sale, un instrument vechi irlandez numit «bodhran», cu care i-a acompaniat pe colegii săi. Alături de instrumentişti, cei trei tenori irlandezi au susţinut un recital de excepţie în cadrul spectacolului care a durat 2 ore şi în care împletirea dintre muzică, dans, costume, coregrafie şi ritmurile frenetice a reunit trăirile, tradiţia si talentul unic al dansatorilor din toate zonele Irlandei. După România, trupa a susţinut spectacole la Florenţa, Padova si Brescia, iar în aprilie va avea un turneu ce va cuprinde peste 20 de oraşe din Anglia. “Rhythm of the dance *demonstrează că profesionalismul împletit cu talentul, valoarea şi tehnica desăvârşită generează un spectacol pe care dacă nu îl vezi, vei regreta întotdeauna”* – titra recent celebrul *“New York Times”*.

M. Byrne, N. Kennedy

(**Foto: Gabi Boholţ**)

Privind o clipă înapoi

Simona IANCU

Deschide seria evocărilor lunii aprilie unul dintre mentorii cântecului românesc, pe care până acum 4 ani cu toţii îl consideram nemuritor. S-a născut LA MARGINE DE BUCUREŞTI acolo unde întâlnea CELE MAI FRUMOASE FETE. Era prietenul nostru al tuturor, iar celor cărora le plăcea să petreacă le oferea din inima sa mare cu atât de mult drag CÂNTECE DE VOIE BUNĂ. În cei 73 de ani de activitate muzicală A STRÂNS TOAMNĂ DUPĂ TOAMNĂ, CÂNTECE DE PAHAR, sau cântece despre vraja acelui TANGOU VEŞNIC TÂNĂR. Cu toţi am lăcrimat pe data de 18 iunie 2006 atunci când ETERNUL GICĂ trecea in nefiinţă - **GICĂ PETRESCU** (2 aprilie 1915, BUCUREŞTI – 18 iunie 2006, BUCUREŞTI).

Este unul dintre compozitorii de marcă ai muzicii uşoare româneşti. A îndrumat paşii multor cântăreţi aflaţi la început de drum, care băteau la porţile afirmării. Era UN OM SENTIMENTAL, care avea mereu ACELAŞI VIS, de a ne oferi întotdeauna bucurii şi minunate melodii şi nu concepea niciodată O LUME FĂRĂ NOI, cei care îi fredonam melodiile sau îl ascultam la radio atunci când ne difuza VISE UITATE. Dar pe data de 4 martie 2007, am pus cu toţii O ultimă FLOARE PENTRU MAI TÂRZIU şi am spus în gând că AŞA E VIAŢA, atunci când a trecut în nefiinţă **- ŞERBAN GEORGESCU** (5 aprilie 1952, Bucureşti – 4 martie 2007, Bucureşti).

Despre el am putea spunea că a ieşit învingător din lupta cu viaţa. A avut şansa de a se naşte a doua oară, iar la vârsta la care mulţi se pregătesc să renunţe la activitate, el a renăscut precum pasărea Phoenix. Actor si cântăreţ, un artist complex, un trubadur care într-o NOAPTE DE CATIFEA ne oferea REPLICI, DINTR-O CARTE VECHE, fără însă a vorbi de amintiri – **CORNEL CONSTANTINIU** (6 aprilie 1945).

C. Constantiniu

Născut şi trăit în Moldova de peste Prut, el nu şi-a uitat fraţii din România, a cântat, compus, iubit şi suferit alături de aceştia. I-a fost DOR DE EMINESCU şi a cântat PENTRU EA, pentru naţia noastră românească, unde de altfel, în urma unui tragic accident de maşina, şi-a găsit şi sfârşitul, alături de adorabila şi talentata sa soţie **DOINA ALDEA TEODOROVICI**, lăsând milioane de oameni împietriţi de durere si suferinţă în urma pierderii celor 2 mari muzicieni - **ION ALDEA TEODOROVICI** (7 aprilie 1954, Republica Moldova – 29 Octombrie 1992, România).

Seria sărbătoriţilor este continuată de un compozitor reprezentativ pentru muzica românească din perioada interbelică. A scris sute de melodii. Prin intermediul muzicii şi-a făcut viaţa bună prietenă, susţinând astfel că NU E SINGUR PE LUME – **FLORENTIN DELMAR** (8 aprilie 1917, Focşani – 31 martie 1983, Bucureşti).

Luna aprilie este luna muzicienilor care au făcut istoria în muzica uşoară românească. Nu face excepţie nici următorul sărbătorit care a compus melodii pentru o ETERNITATE. A elogiat AMURGUL, dar şi FLOAREA, a oferit UN SEMN DE DRAGOSTE, pentru toate FETELE CU OCHI ALBAŞTRII, a cântat TINEREŢEA NOASTRĂ atunci când NE IUBIM, DA NE IUBIM, şi când cât e ziua de mare ne vine SĂ CÂNTĂM, SĂ DANSĂM, SĂ VISĂM **– GEORGE GRIGORIU** (8 aprilie 1927, Brăila – 23 februarie 1999, Bucureşti)

Următoarea sărbătorită este absolventă a Facultăţii de Medicină din Bucureşti, medic primar stomatolog. Iubeşte muzica, pe care o cântă şi o compune atât de frumos. Este o textieră remarcabilă şi în acelaşi timp un pedagog foarte bun, îndrumând paşii tinerilor care bat timid la porţile afirmării. O POVESTE, UN SINGUR OM care excelează în domenii total diferite având două elemente comune: oamenii şi iubirea, ea însăşi dăruindu-ne O CLIPĂ DE IUBIRE şi sfătuindu-ne SĂ PRIVIM O CLIPĂ ÎNAPOI - **MIRELA VOICULESCU FUGARU** - 11 aprilie 1957, Arad).

Mirela Fugaru

Continuă seria sărbătoriţilor o artistă complexă, compozitoare şi solistă vocală totodată care de-a lungul carierei sale ne-a dăruit nouă tuturor O ZI, UN CÂNTEC UN GÂND , pentru O VIAŢĂ dorindu-ne întotdeauna SĂ TRĂIM ÎN LINIŞTE ŞI PACE, să fim ŞI PASĂRE ŞI STEA - **DANIELA CLAUDIA NACU** (11 aprilie 1962, Hunedoara).

Următoarea sărbătorită ne-a oferit ODATĂ CU CÂNTECUL speranţe şi împliniri PENTRU TOT CE-AM VISAT şi totodată a cântat SALCÂMUL DE PE STRADA MEA – **ANGELA CIOCHINĂ** – (17 aprilie 1955, Urecheni, judeţul Neamţ) .

Artista următoare ne-a lăsat în urmă cu un 1 an de zile, când ne-a părăsit cu toate cântecele ei în care a strâns SINGURĂTATE, toamnă, lacrimi, milă. Dar şi un adevăr trist însă adevărat MOR ACTORII **– TATIANA STEPA (TATIANA FILIPOIU)** – (21 aprilie 1963 Lupeni – 7 august 2009 Bucureşti)

Încheiem seria sărbătoriţilor aşa cum am început cu un mentor care cu siguranţa îşi poate scrie numele în cartea de aur a istoriei muzicii uşoare româneşti. Întotdeauna i-a plăcut UN CÂNTEC VESEL pe care l-a dăruit unui SUFLET DE COPIL, sau celor ÎNDRĂGOSTIŢII care N-AU NEVOIE DE CUVINTE. În cariera sa l-a lăudat întotdeauna pe MELOMANUL care spune VORBE MARI dar şi DULCEA PASĂRE A TINEREŢII – **EDMOND DEDA** (23 aprilie 1921 – 28 septembrie 2006)

Amintiri dintr-o lume, în care visarea şi iubirea se împleteau perfect cu versul şi cântecul. Amintiri care ne duc cu gândul şi sufletul la un îndemn: OAMENI NU UITAŢI de aceşti artişti care ne încălzesc inima de fiecare dată, cu căldura şi sensibilitatea lor, iar pentru cei care din păcate nu mai sunt, să trimitem un gând bun de mulţumire pentru că au existat.

MIRCEA FLORIAN, personajul sincretic

În 5 decembrie 2009, Mircea Florian a împlinit 60 de ani. Cine să-l creadă? La puțin timp, într-o gală „Om Bun” la Sala Palatului, dădea dureri de cap sunetiştilor şi publicului cu o nouă piesă... la fel ca-n tinerețe, atunci când a făcut parte din epoca de aur a folkului românesc. Am început cu sfârşitul pentru a mi se face înțeles demersul de a-l fi portretizat pe artist pe 11 şi 18 aprilie, în emisiunea „Remix” de la TVR Cultural.

Student la Cibernetică în Bucureşti, debutează în 1968 la Student-Clubul din Capitală. Se remarcă cu o piesă „Vocea oilor” difuzată pe ascuns de Cornel Chiriac după invazia Cehoslovaciei din august acelaşi an. În compozițiile din primii ani („Banii”, „Veverița subacvatică”, „Podul de piatră”, „Opțiune pentru pace”) singura influență pe care o recunoaşte este folclorul - în primul rând cel românesc, apoi cel din Asia şi America Latină.

Premiat la al doilea festival național pop de la Sala Palatului, în 1971, are o primă apariție pe disc alături de colega de podium, Marcela Saftiuc. În 1973, înconjurat de „Ceata Melopoică” („Un organism viu, mobil, extensibil şi adaptabil. S-a mai numit «Mă ajută Zburătorii», «Ceata de dubaşi, ceteraşi, kitarozi, cobzari şi alți meşteri lăutari», «TenDinți», «Florian în Labirint».”) care avea să ia de altfel proporții conceptuale, produce scandal la prima ediție a festivalului „Primăvara Baladelor”. Piesele cu scântei: „Situația ca o parafrază” („Situația este tristă şi amară/mama nu pluteşte, tata nu mai zboară...”) şi o alta care se termina cu discursul lui Dorin Liviu Zaharia, veşnicul neînregimentat: „Trăiască atunci militarismul, cultura fizică şi sportul!”

Cu Anton Petraşincu lucrează încă din 1973 (inclusiv în seria „Spectacolelor Irepetabile”), o sumă de reprezentații „multimediale” (avant la lettre), puneri în scenă la modul complex, sunet şi lumină, de fapt proiecții ale „De-Semnelor” graficianului peste muzica sa; angrenaje de muzică, poezie şi artă vizuală. Reinventase pentru uzul propriu o formulă electrică de acompaniament cu bas, synth, benzi de magnetofon, de impact.

cu Costin Petrescu

Deja trecuse de la chitara acustică (perioada Bob Dylan) la o formulă elaborată, cu toate acele instrumente tradiționale (inclusiv orientale), începând cu drâmba şi cobza. Urmează un disc mic în nume propriu (cu „Pădure liniştitoare”, „La făgădău' de piatră” şi „Cu pleoapa de argint”) în 1975, de la folk la progresiv electro, apoi un altul (cu „Harap Alb a treia oară rătăcit în pădure - Tatăl înțelept către fiul său” / „Harap Alb de spân rătăcit în fântână - Din patru proverbe” / „Păsările din palmă”) de-a dreptul psihedelic.

În primii ani '80 îşi dezvoltă propria instalație de sunet - un studio mic, dar cu o configurație performantă. Produce muzici - de la cele experimentale, cântate prin concertele de la Ateneu, până la ilustrații pentru filme, muzică de teatru…După numeroase şi variate spectacole conceptuale, cu grupul propriu (pur electric) „Florian din Transilvania” scoate în 1986 albumul „Iubirea, tainicul vârtej” (coloană sonoră a unui spectacol complex), la scurtă vreme părăsind țara. În America abordează diverse experimente şi expoziții/instalații avangardiste, dar se va stabili în Germania.

După Revoluție am avut ocazia să-l cunosc pe Florian alături de noile sale încercări (de fapt în continuarea operei sale al cărei cuvânt de ordine este neaşteptatul!), de la performarea de unul singur în avanpremiera concertelor „Phoenix” la „Ceata Melopoică” (cu Dixie Krauser ori Costin Petrescu din vechea gaşcă), de la colaborarea sa cu „Shukar Collective” la muzicile pentru teatru (am filmat premiera la „Ioana şi focul” în regia Cătălinei Buzoianu), de la uriaşul proiect multimedia (colectiv, including Petraşincu) cu proiecții pe Palatul Parlamentului („Arză-l-ar focul!”) la intimul (adică de club) „FloriMan” cu DJ Vasile şi VJ Tom.

Florian. Efemerulsaunu. Irepetabilul. Unicul.

Doru IONESCU

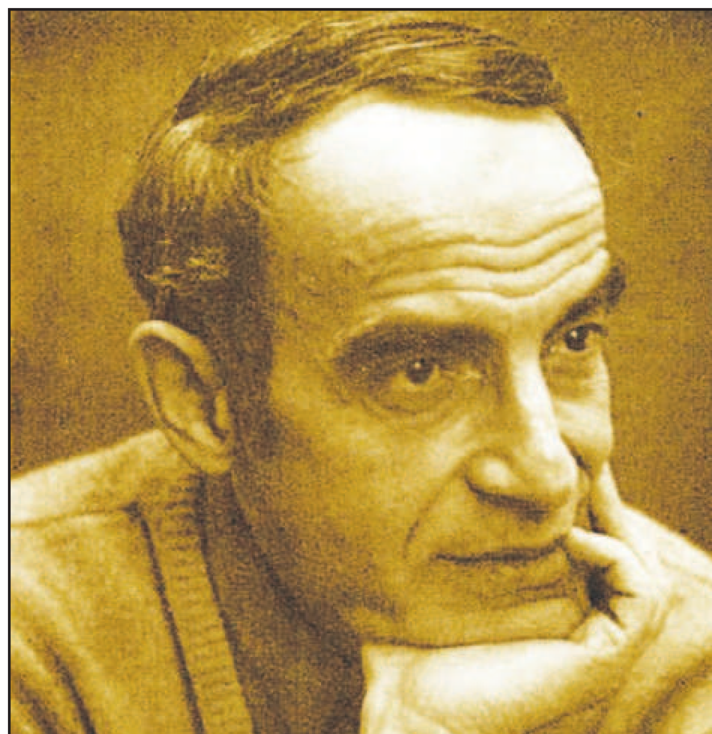
La adio

Octavian URSULESCU

Chiar dacă, recent, s-a considerat că nu merit să fiu primit în rândurile membrilor UCMR, de vreo 40 de ani am publicat peste 5000 de articole, în care am apărat breasla profesioniştilor muzicii, am elogiat talentul de excepție al compozitorilor şi interpreților noştri, am mediatizat realizările lor, m-am luptat ca ei să fie cinstiți cum se cuvine, în fiecare ceas al vieții, nu numai atunci când nu mai sunt – şi o voi face în continuare, pentru că acesta este crezul meu profesional. Cu atât mai mult mă doare despărțirea de doi creatori pe care i-am cunoscut şi apreciat, despre care am scris şi am realizat emisiuni radiofonice, cărora le-am consacrat „Portretul componistic" din revista AM.

Dan Mizrahy

Compozitorul, pianistul, muzicologul şi profesorul Dan Mizrahy văzuse lumina zilei pe 28 februarie 1926 la Bucureşti. Excepțional talent precoce, la numai 9 ani a fost admis ca student, cu dispensă de vârstă, la Academia regală de muzică şi artă dramatică. Odată însă cu venirea la putere a legionarilor este exclus pe criterii rasiale, aşa încât la numai 15 ani ia drumul pribegiei şi îşi continuă studiile la Ierusalim. În 1945 revine în țară şi se înscrie la Masterat la Conservator, absolvind cu notă maximă. Cariera sa muzicală

a inclus mai multe segmente distincte: ilustru pianist concertist, cadru didactic (a fost profesor la Liceul „Dinu Lipatti", la Şcoala populară de artă, prof. univ. asociat la UNMB), compozitor, muzicolog. Ca pianist a concertat în multe țări ale lumii, dar mai ales şi-a văzut încununată admirația nesfârşită față de creația lui Gershwin prin gravarea, în 2002, pe un dublu CD Electrecord, a integralei lucrărilor pentru pian şi orchestră, a preludiilor, plus zece lucrări postume pentru pian solo ale compozitorului american. În postura de compozitor, a abordat cu egal talent *lied*-ul,

romanța (nu mai puțin de 9 premii la festivalul "Crizantema de aur" de la Târgovişte!), muzica uşoară sau cea corală. Membru al UCMR din 1980, a fost distins cu două premii ale Uniunii şi cu Premiul Criticii muzicale "Mihail Jora". Activitatea muzicologică a însemnat simpozioane, referate, conferințe-lecție, dar şi un îndreptar privindu-l pe Gershwin. A scris muzică de scenă şi radiofonică, cântece de Purim, romanțe de neuitat. În 1998 i-a fost editat la Electrecord albumul „Eu te iubesc, romanță", ce conține adevărate piese memorabile pentru acest gen, aşa cum şi în muzica uşoară ne lasă adevărate bijuterii filigranate cu minuție de maestru. Jolt Kerestely, care locuia nu departe de regretatul compozitor, îmi spune că fuma mult, mult prea mult. Dar să nu uităm cât a suferit, că între 1951-1953 a fost închis, ca deținut politic! Acum nu pot decât să mă bucur că am apucat, anul trecut, să-i dedic un medalion consistent în rubrica mea nocturnă (aici a ajuns muzica uşoară românească, asta e viața…) din cadrul emisiunii "Noaptea şlagărului românesc", realizată de colegul Cezar Andrei la Radio România Actualități…

Ne-a părăsit Dan Mizrahi.

Veşnic în pelerinaj, în prigoană şi în căutarea locului unde este acasă, a plecat D.M. acolo de unde nimeni nu se mai întoarce.

Muzician, dascal, pianist, compozitor a fost parte integrală din ce avem mai bun în istoria muzicii româneşti de după război. Dar a fost şi omul a cărei dispariție lasă un gol în viața muzicală bucureşteană pe care nimeni nu o va putea înlocui.

Intelectualul, interesatul, curiosul etern tânăr şi frumos, prezent în Capitală oriunde se facea muzică bună, a fost unul din ultimele mari personalități din puținele pe care le mai avem. Gonit, persecutat, urmărit de regimul fascist a evadat în Țara Făgăduinței de unde s-a întors la prima ocazie după război. Dar nu a durat mult timp pâna ce calvarul soartei l-a aruncat în închisorile, de asta data comuniste.

"Aşa a fost" este titlul cărtii scrise de acela a cărui nume l-am asociat ani buni cu muzica lui G. Gerschwin. Este cartea unuia care, cu toate nedreptățile şi relele care i s-au făcut în țara asta, totuşi numai aici şi-a căutat şi până la urmă-târziu-şi-a găsit locul, rostul şi împlinirea prin cei care l-au înconjurat cu respect şi dragoste.

D.M. nu va lipsi numai tovarăşei sale de viață,maestrei de canto şi gospodinei fără pereche, doamna Cici, ci şi nouă tuturora care l-am iubit.

Iți mulțumim, Dane, pentru ce ne-ai dat şi pentru ceea ce ai fost.

Ioan HOLENDER

Aurel Manolache

Născut la 5 octombrie 1931 la Galați, compozitorul şi-a dorit să fie îngropat, îmi spune prietenul lui de o viață, Alexandru Jula ("A fost primul meu director, m-a angajat la Teatrul muzical din Galați pe când aveam doar 20 de ani, deci acum 55!" – ne mărturiseşte îndurerat interpretul), la malul Dunării. Şi parcă Domnul i-a ascultat dorința, fiind răpus de un atac de cord tocmai la Galați! Se afla, împreună cu fiul lui Liviu, actor, în plină campanile de preselecție pentru festivalul „Mamaia copiilor", căruia i s-a dedicat trup şi suflet din 2001, când i-a pus bazele alături de Dumitru Lupu. Criticul muzical Smaranda Oțeanu-Bunea, membru tradițional al juriului acestui festival (lucru normal, conduce „Opera comică pentru copii") şi colaboratoare de multă vreme a compozitorului, îmi spunea îngrijorată că festivalul nu trebuie să moară, trebuie sprijinit, dar dânsa ştie mai bine ca noi câte eforturi depunea Manolache an de an pentru a-l organiza. La ultima ediție a fost „exilat" de la Teatrul de vară din Mamaia la Casa de Cultură a sindicatelor din Constanța! Membru al UCMR din 1968, a semnat zeci de şlagăre, dar mai ales şi-a legat viața de teatrul de revistă "Fantasio" din Constanța, pe care l-a înființat în 1969 şi l-a condus până în 1995. În ultimul deceniu s-a luptat „la baionetă" cu autoritățile locale constănțene care, practic, desființaseră această instituție muzicală prestigioasă – mai mult ca sigur că şi această durere i-a slăbit inima. A dirijat orchestre importante, inclusiv la festivalul de la Mamaia, dar mai ales a compus mult şi bine. A scris muzică pentru spectacole de revistă şi balet, corală, comedii, musical-uri, spectacole pentru copii, dar mai ales şlagărele sale rămân peste timp. Unul din primele a rămas de referință: „Ale tale", lansat de Margareta Pâslaru (îi mulțumim pentru cuvintele sensibile încredințate revistei noastre) şi Dan Spătaru, şi preluat apoi, între alții, de Alexandru Jula şi Ionel Miron. Cântecul a obținut în 1967 Marele premiu al festivalului de la Varadero, în Cuba, iar în 1969 a fost interpretat la „Cerbul de Aur" de ulterior celebrul Julio Iglesias. Între titlurile cele mai cunoscute mai amintim „Zarzărul", „Mangalia", „La noi", „Când merg copii la şcoală dimineața", „Vorbeşte marea", „Mama", „Hai, zâmbeşte" (*hit*-urile sale l-au impus la Mamaia pe Cătălin Crişan), „Inimă de păcură", „Lumea amintirilor", „Ce frumoasă este marea", între artiştii cu care a colaborat numărându-se şi Doina Badea, Corina Chiriac, Luigi Ionescu, Ilona Moțica, Elena Constantinescu, Loredana Groza, Marina Scupra, Floria Apostol. De asemenea, la „Mamaia copiilor" au fost lansate cu succes o serie de melodii intrate în repertoriul celor mici, între care „Cornuleț cu lapte" sau „Pisicuța". Am prezentat prima ediție a festivalului "Mamaia copiilor", ştiu cât se identifica maestrul cu această manifestare. Anul trecut i-am dedicate un medalion amplu în emisiunea lui Cezar Andrei de la Radio România Actualități – „Noaptea şlagărului românesc": ştiu cât s-a bucurat, fiindcă, din păcate, creația compozitorilor români de muzică uşoară este tot mai rar, mai puțin şi mai… nocturn difuzată!

(**O**. **URSULESCU**)

Amintirile Margaretei Pâslaru

Vestea aflată de pe Blog Radio m-a împietrit... Dumnezeu să-i odihnească sufletul bun! Cuvintele nu pot aprecia la justa valoare energia creatoare pe care Aurel a folosit-o în sprijinul muzicii uşoare româneşti. Mă invitase şi anul acesta în juriul de preselecție a festivalului „Mamaia Copiilor", jurizare ce are loc în Bucureşti, primăvara. Îl admiram pentru atenția acordată micilor cântăreți, grija față de generațiile următoare fiind pe primul loc în agenda lui de lucru. Entuziasmul contagios pe care îl ştiam de-o viață şi spiritul organizatoric fără egal vor fi greu de urmat.

N-am să uit o întâmplare; la vârsta de 13 ani, fiind în vacanță, am dat o audiție, în glumă, la „Teatrul Fantasio" din Constanța. Pe vremea aceea, băteam castaniete cântând melodii spaniole. În pauză, Aurel Manolache a venit spre noi zâmbitor spunându-i mamei mele că mă angajează pe loc. Propunerea era serioasa, dar fireşte, eu m-am întors la liceu. În 2008 maestrul m-a emoționat venind special de la Constanța la aniversarea a 50 de ani de la debutul meu. În cadrul sărbătoririi ce a avut loc la Uniunea Compozitorilor din Bucureşti, Aurel a povestit cu lux de amănunte episodul „audiției", descris sumar mai sus.

Printre creațiile pe care Aurel Manolache mi le-a încredințat se numără „Ninge, ninge", „Singurătate", „Zarzărul", „La noi" - text Saşa Georgescu - piesă care a obținut o mențiune în 1973 la Festivalul Național de Muzică uşoară Mamaia. Au urmat, melodiile „Măi, măi, măi", şi, „Ale tale" – text Ovidiu Dumitru – celebrul duet pe care l-am interpretat cu Dan Spătaru în Cuba, la Festivalul Internațional de la Varadero (în foto, coperta discului). În avion am adaptat textul în limba spaniolă consultându-mă cu H. Mălineanu, membru în juriu, pentru ca astfel piesa să fie mai bine înțeleasă de marele public: „Varadero, Varadero, cantamos el tuo splendor"... Piesa a câştigat în popularitate fiind difuzată zilnic la Radio Havana.

Să nu uităm uverturile la Festivalul Callatis şi Mamaia Copiilor, creații care alături de multe altele vor continua să încânte publicul. Prin muzica pe care ne-ai dăruit-o, dragă Maestre Aurel Manolache, rămâi veşnic în sufletele noastre!

Margareta PÂSLARU

Flash

Anton MIHAI

Săptămână de săptămână, românii sunt pe poziţii fruntaşe în topurile muzicale internaţionale dovedind că muzica dance românească a devenit tot mai populară. În Spania de exemplu, Roton are 3-4 piese săptămânal în topul celui mai prestigios radio, Maxima Fm. **Inna** şi **Tom Boxer** sunt cei mai difuzaţi artişti români de către radiourile iberice, cu piesele „Hot" şi „A Beautiful Day". Mai mult de atât, Discul de Platină obţinut de INNA în această vară pentru peste 60.000 de donwnload-uri ale piesei HOT dovedesc că succesul este unul creat prin munca unei întregi echipe. Anul 2009 poate fi numit anul muzicii dance româneşti în Europa, echipa ROTON fiind principala promotoare a artiştilor români de gen, INNA, AKCENT, TOM BOXER, PLAY & WIN, RADIO KILLER, MORRIS, care au demonstrat că muzica noastră poate fi un „jucător" demn de luat în seamă.

Conform Media Forest (soft de monitorizare a difuzărilor radio şi tv), **Liviu Hodor** şi **Tara** se află pe prima poziţie în clasamentul românesc cu single-ul „Happy for you", „Modul în care a fost primit acest single a reprezentat pentru mine o adevărată surpriză frumoasă" - spune Liviu. Fiind unul dintre cei mai în vogă DJ ai momentului, Liviu a ales să colaboreze pentru single cu hitmaker-ul Edward Maya.

Anul acesta, ziua de 8 martie a căpătat pentru proaspăta mămică **Cristina Spătar** o altă însemnătate: artista nu şi-a dorit de 8 martie decât să-şi petreacă ziua alături de soţul ei şi micuţul Albert. Un buchet de flori şi un zâmbet gingaş din partea fiului ei au reprezentat cel mai „scump" cadou pe care Cristina Spătar l-a primit până acum de 8 martie. „A fost o zi minunată", a mărturisit Cristina Spătar, artista ce şi-a lansat noul album, intitulat „Believe".

Mădălina Manole

Imediat după lansarea pe piaţă a celui mai nou material discografic, „**O9 Mădălina Manole**", artista MediaPro Music propune spre ascultare un prim single intitulat „Marea Dragoste". *„Am ales să promovez mai întâi piesa* Marea Dragoste *pentru că are un mesaj special şi pentru că toţi cei ce au ascultat albumul m-au încurajat să o lansez pe aceasta prima. Deşi materialul era gata de ceva vreme, am amânat lansarea lui pentru că pe* lista sufletului meu *erau trecute câteva vise, neîmplinite până anul trecut: o căsuţă, un copil şi omul care să-mi stea alături la bine şi la greu!"*, povesteşte Mădălina.

După ce anul trecut au cântat pentru prima dată împreună pe scena Romanian Music Awards, **Alexandra Ungureanu** şi **Keo** s-au reîntâlnit anul acesta pentru o nouă colaborare. De data asta, cei doi au înregistrat UPSIDE DOWN, un featuring ce demonstrează compatibilitatea artistică dintre Alexandra şi Keo. La scurt timp de la lansarea piesei, i s-a alăturat proiectului şi Cristi Stanciu, realizând un remix al single-ului, Dj care a fost de asemenea actor în ultimul videoclip al lui Keo, „Falling High " .

Cristina Spătar

Margareta Pâslaru ne comunică un **raport** despre **Banca de alimente** la 5 luni de funcţionare**.** Se implementează în **22 de judeţe** şi **municipii, Bucureşti: cele 6 sectoare şi Ilfov. Alimente colectate: Total: 109.105 kg alimente. Beneficiari: 6.996 de familii. Voluntari implicaţi: total 4 500 = 45.799 ore de voluntariat -** 2.657 voluntari s-au implicat în colectarea produselor, efectuând un număr de 27.025 ore voluntariat; - 1 843 voluntari s-au implicat în activitatea de distribuţie a pachetelor, afectând 18 774 ore pentru distribuţia lor; **Bani colectaţi: 491.105 lei** - apeluri telefonice şi sms în reţelele Romtelecom, Cosmote, Orange şi Vodafone: **55.020 euro (225 582 lei);** din urnele dispuse în Carrefour şi Mega Image: **120.998 lei** - Donaţii din licitaţii şi donaţii în bani: **35 250 euro (144 525 lei)**

Laur, Alex, Papu, Vlad şi Oxi ne dovedesc şi anul acesta că au stofă de Eurovision, calificându-se la selecţia naţională cu „Lay Me Down", o creaţie 100% .Zero, băieţii semnând atât versurile cât şi muzica piesei. La aproximativ un an de la succesul piesei „Sunny Days" lansată tot în cadrul concursului Eurovison, cel mai de succes hit semnat .ZERO, piesa „Lay Me Down" reprezintă un nou început pentru băieţi, decişi să se implice mai mult şi în partea de creaţie a single-urilor

Cu un prim album de succes şi patru single-uri promovate de pe acesta, **Horia Brenciu** nu se lasă şi lansează un nou videoclip împreună cu MediaPro Music. Este vorba despre piesa „Prologue", melodie ce face legătura între albumul „35" şi următorul album al artistului. „Prologue" a fost ultima melodie scrisă şi înregistrată pentru albumul „35" compusă de Cristian Creţu pe versuri de Andreea Miclici, iar regia clipului poartă semnătura lui Albert Radu.

Pe 21 martie 2010 de Ziua Mondială a Poeziei, celebrată anual de UNESCO, MIKE GODOROJA şi DAN MIRCEA CIPARIU au lansat la Galaţi, cu ajutorul Centrului Cultural „Dunărea de Jos" şi al poetei Florina Zaharia, proiectul BLUES POEMS - O FELIE DE POEZIE, printr-un concert de poezie şi blues susţinut cu Mike Godoroja & Blue Spirit.

Cântăreții... în aer

Ştefana PÂRŞU

Cântăreții Elena Merişoreanu, Mihai Constantinescu, Celia, Deea şi Dinu Maxer s-au numărat printre vedetele care au ținut să fie prezente la lansarea oficială în România a conceptului "Dinner in The Sky". Un concept unic, inedit, exclusiv şi inovator, care există deja în 32 de țări din Europa, Extremul Orient, Asia şi în SUA prin parteneri unici şi al cărui inventator, belgianul David Ghysels, a venit special la Bucureşti. Invitat de Ovidiu Barbier şi Cătălin Dumitrescu, deținătorii unici ai licenței pentru România, acesta a fost încântat să se întrețină cu interpreții care văzuseră în străinătate celebra „masă" şi mai ales cu Gen.Dr.Dumitru Prunariu, singurul cosmonaut român. Actorul Gabriel Fătu, Florentina Opriş (Prima TV), Oana şi Viorel Lis au completat lista vedetelor care au aflat în premieră totul despre oportunitățile de entertainment, luxury brands promovations şi marketing profesional oferite de „Dinner in the Sky", proiect care se va lansa în România (de fapt se va ridica la 50 de metri) la jumătatea lunii mai, evenimentul depinzând de vreme. Şi mai ales de intensitatea vântului. "Dinner in The Sky" este un „restaurant aerian", mai precis o masă pentru 22 persoane care se poate ridica până la înălțimea de maximum 50 metri şi poate fi folosită pentru diferite evenimente (lunch, dejun, concerte, nunți, întruniri de afaceri, conferințe de presă, casino, degustări de vinuri, demonstrații culinare şi bartending, vizionarea competițiilor sportive, a evenimentelor culturale sau a concertelor în aer liber şi chiar pentru sesiuni sportive - fitness, spinning, aerobic etc),.

A fost distins în 2009 de către BOSTON Globes cu BEST EVENT Marketing Campaign, iar nenumăratele cronici apărute în mass-media şi reportajele exclusive prezentate în jurnale şi emisiuni TV live l-au descris ca fiind unul din primele 5 ,,Amazing restaurants in the World". Noi i-am acorda titlul neoficial şi românesc de "Cel mai spectaculos loc de concerte din lume". (Foto: Gabi Boholț şi dinnerinthesky.com)

Antract 25

Doru DRĂGHICI

Grupul a fost înființat de Bobiță Cătuşanu în 1984 şi s-a numit inițial Mini-Paradox, fiindcă se afla sub aripa ocrotitoare a unui grup de rock cu experiență din Rm. Vâlcea, Paradox. Ulterior, când s-au dus în studiourile Radioului Național să înregistreze, s-au prezentat la... "comisie" sub numele « Zig-Zag », au fost sfătuiți să-şi caute un drum "mai drept", aşa că s-au întors cu un titlu nou: ANTRACT. Componența la primele două albume Antract: frații Cristian şi Zelu Iordan (chitară şi tobe) şi Robert Constantinescu (clape). După 3 ani de tăcere s-a produs "fuziunea cu Sibiul": cooptarea lui Ilie "Manole" Vlad (ex-Riff) la chitară şi a lui Arthur Fleischer la tobe. Un intens moment de nehotărâre l-au trăit odată cu piesa "Eşti frumoasă...": părerea unanimă a fost că piesa "e o oroare", dar a... devenit o piesă de rezistență. **"Înainte de toate"** (1999) este titlul celui de-al treilea album, care se distanțează din punctul de vedere al exprimării artistice de albumele anterioare, **"Antract"** (1994) şi **"Blestem"** (1995). În 2000 Arthur Fleischer este înlocuit la baterie de Florin "Pefi" Pop (înlocuit în 2001 cu Andrei Bărbulescu-ex Sarmalele Reci, urmat de Szabi Bozsoky, înlocuit de Cosmin Cadar). Noul material se numeşte **"Amintiri"**, conținând şase piese de dragoste, iar cel de-al cincilea album, «Nou» este editat în 2003, când trupa l-a cooptat la claviaturi pe Fernando Draganici.

În 2004 trupa Antract a împlinit 20 de ani editând un album aniversar, numit "Live 20 ani", cu multe piese de rezistență, ca şi un nou hit, "Cârciumăreasa". Albumul "Contraste" este al 7-lea album şi al doilea în format multimedia . La 8 Martie 2010 la Teatrul Anton Pann din Rm. Vâlcea este lansat albumul aniversar ANTRACT 25 DE ANI LIVE printr-un concert electroacustic. Componența ANTRACT: PAUR – VOCE, BOBIȚĂ CĂTUŞANU – BASS, LIDER, ILIE MANOLE VLAD – CHITARA, COSMIN CADAR – TOBE, CRISTIAN IORDAN – CHITARA, IULIAN ANDREI – CLAPE.

Deepcentral în Rusia

Sorin BANU

Hiturile **„Russian Girl"**, **„Cry it away"** şi **„In Love"** au putut fi ascultate de către publicul rus live în clubul Honey din Yaroslav. Înainte de a începe filmările pentru emisiunea „Dansez pentru tine", Doru împreună cu colegul său de grup, George, au onorat invitația clubului de a susține un concert. Impresarul trupei a declarat că băieții au oferte pentru concerte atât din Cehia, Grecia cât şi din Ucraina. Aceste inițiative ale cluburilor din afară demonstrează încă odată faptul că muzica dance românească este ascultată şi apreciată de către publicul străin.

Iar în România hitul lor **„In Love"** este cea mai difuzată melodie, atât la radio cât şi pe canalele de televiziune de specialitate, conform Nielsen Music Control. Videoclipul lor a totalizat, în mai puțin de 4 luni de la lansare, peste 500.000 de vizionări pe canalul oficial **Universal Music Romania** de pe **Youtube**.

«COPIII - cel mai exigent public! »

Oana GEORGESCU

În ianuarie 2003, Consiliul General al Primăriei Municipiului Bucureşti dădea girul *Operei Comice pentru Copii* - prima instituţie muzicală de acest gen din România! O creaţie sau mai bine zis un proiect de mare succes care se lansase încă din 1998, ca o companie independentă, director-fondator fiind criticul muzical Smaranda Oţeanu-Bunea. Activitatea, turneele, premierele şi mai ales premiile şi trofeele obţinute în ţară şi peste hotare sunt practic de necuprins, dar cel mai important este faptul că *Opera Comică pentru Copii* şi-a câştigat audienţa, aprecierea şi dragostea celor mai mici şi mai exigenţi spectatori.

Şi în această stagiune *Opera Comică pentru Copii* invită micii melomani la Sala Mică a Palatului Naţional al Copiilor, în fiecare luni şi marţi, la orele 14.00 şi 16.00 (cu excepţia perioadelor de turneu), unde pot fi aplaudate capodopere ale literaturii româneşti şi universale, tinere vedete ale scenei lirice, cunoscuţi dansatori, balerini, dirijori, regizori sau coregrafi. ”Cap de afiş” este în multe dintre spectacole marea actriţă Stela Popescu.

Palmaresul colectivului condus de Smaranda Oţeanu-Bunea, din care mai fac parte alături de zeci de actori, muzicieni, regizori, dansatori, artişti lirici şi scenograful Viorica Petrovici (director artistic), Ciprian Teodoraşcu (dirijor) sau Mihai Babuşka (coregraf) este impresionant: 12 Premii Naţionale pentru Management, Interpretare, Regie, Scenografie, 10 Premii Internaţionale, Premii de Excelenţă (Israel 2006 şi 2007, APRECIATION AWARD, India 2008, DIPLOMA de EXCELENŢĂ – Quebec, Canada 2008, “EXCELENŢĂ în ARTĂ” – Israel 2009, EXCELENŢĂ în EDUCAŢIE” şi “PERFORMANŢĂ în ARTĂ”, India 2009), 2 Premii Internaţionale pentru “Tinere Talente”, 50 de titluri în repertoriul permanent (opere bufe, balete de buzunar, musicaluri), peste 150 de reprezentaţii şi workshop-uri şi peste 50.000 de spectatori/ stagiune (reprezentaţiile au fost şi sunt susţinute în aer liber si în săli de minimum 200 de locuri!).

Opera Comică pentru Copii a efectuat cu succes turnee în Europa, Asia, Africa, Canada şi SUA şi a participat la Festivaluri şi turnee în Croaţia (2004, 2006), Israel (2006, 2008), Austria (2007), Coreea de Sud (Festivalul de Teatru pentru Copii de la Keochang, 2007), în China, India (Festivalul de Teatru pentru Tineret de la New Dehli 2007, 2008), Spania (2008), Danemarca, Franţa (Euro Disney), Egipt, Canada şi SUA (2008), Tunisia (2009) sau Rep. Dominicană (2010). Şi aceasta pentru că întreaga echipă, a cărei vedetă este nimeni alta decât îndrăgita actriţă Stela Popescu, reuşeşte să creeze şi să dezvăluie cu fiecare spectacol o lume incredibilă, fascinantă, plină de culoare şi savoare în care cei mici aplaudă, cântă, râd şi dansează împreună cu artiştii. *“Aplaudă la partituri de Bach şi Mozart, nume de care ei nu au auzit niciodată, ba chiar şi-i fac...prieteni, aşa cum se întâmplă şi cu artiştii de pe scenă care comunică mereu cu micuţii spectatori. Iar copiii îţi mulţumesc în felul lor că te-ai gândit la ei şi că le poţi dezvălui de fiecare dată, cu fiecare reprezentaţie, o Ţară a Minunilor”* – ne-a mărturisit Smaranda Oţeanu-Bunea, cu doar câteva minute înainte de începerea spectacolului “Piatra din Casă”, un musical de Roman Vlad după piesa lui Vasile Alecsandri, în regia lui Cristian Mihăilescu şi scenografia Vioricăi Petrovici. Un spectacol al actualei stagiuni care este găzduit de Sala Mică a Palatului Naţional al Copiilor şi în care joacă şi Stela Popescu. Februarie 2009 a marcat pentru marea actriţă succesul extraordinar al premierei cu spectacolul “Coana Chiriţa” (regia Cristian Mihăilescu), în care deţine rolul principal şi care se joacă şi acum.

Stela Popescu

Cel mai recent turneu al trupei *Operei Comice pentru Copii* a fost efectuat în Caraibe la invitaţia PULLMAN Tour, al cărui manager i-a văzut anul trecut jucând în Tunisia unde au prezentat spectacolul *“Romania Amazing Country”*, un mozaic muzical-coregrafic cu muzică etno şi dansuri româneşti. Acesta a insistat şi a făcut tot posibilul să-i aducă pe artiştii români pe scena uriaşei săli de 1.000 de locuri a Teatrului unuia dintre cele mai luxoase vase de croazieră – “PACIFIC DREAM”. Artiştii *Operei Comice pentru Copii* din Bucureşti au cântat şi au dansat practic pe “Broadway”-ul plutitor ce a navigat pe Marea Caraibelor, între insulele Martinica şi Guadalupe. *“Romania, Land of My Heart”, “Greetings from Romania”* şi *“Romania Amazing Country”* s-au numit spectacolele pe care artiştii români conduşi de Smaranda Oţeanu-Bunea le-au susţinut seară de seară în faţa a peste 1.000 de spectatori aflaţi în croazieră şi sosiţi din toate colţurile lumii. Soliştii vocali şi balerinii *Operei Comice pentru Copii* au prezentat piese din repertoriul folcloric românesc, dar şi şlagăre de succes precum “Lele” şi “Zig-Zaga” pe oraşul plutitor cu 2.000 de locuri şi 12 punţi ce a navigat în Caraibe, între Santa Lucia, Martinica, Guadalupe, Tortola şi Republica Dominicană. Invitată de onoare a fost actriţa Stela Popescu.

Trebuie să remarcăm extraordinara mobilitate şi adaptabilitate ale colectivului condus de Smaranda Oţeanu-Bunea („moderator” al fiecărui spectacol”) ce contribuie din plin la succesul *Operei Comice pentru Copii* oriunde s-ar afla. În fiecare săptămână susţin la Palatul Naţional al Copiilor în stagiune permanentă (*Opera Comică pentru Copii* este administrator principal al fostei Săli Giuleşti aflată încă în renovare) câte patru spectacole, toate cu săli arhipline, fac turnee în toată ţara, iar solicitările pentru turneele în străinătate curg în...valuri. De pildă, ca proiecte pentru anul 2010, Opera Comică pentru Copii are deja fixate pe harta lumii cel puţin patru destinaţii „exotice”: Egipt (în aprilie), China (august, cu ocazia Expoziţiei Mondiale Shanghai 2010), Canada (2010) şi pentru a patra oară, India (decembrie) ca invitaţi speciali ai Festivalului de Tineret de la New Delhi.

Iată care sunt PREMIERELE Stagiunii 2009-2010: *„Ciuleandra/ Balul din pădure”* – balet etno (coregrafia lui Mihai Babuşka), *„Directorul de Teatru”* de W.A. Mozart, *„Pădurea Albastră”* – feerie muzicală de Dumitru Lupu, *„O Noapte Furtunoasă”* – musical de Roman Vlad, *„Mirandolina”* – balet de buzunar, *„Gianni Schicchi”* de Puccini, *„Domnul Conopidă”* – musical, adaptare după J.Offenbach (regia Cătălin Voineag), *„Balul Isprăvnicesei”* – tablou muzical–coregrafic, etno, *„Primăvara Magnoliilor”* şi *„Alb şi Negru”* – un recital extraordinar cu şlagăre româneşti şi internaţionale, cu arii din opere, operete, canţonete, muzică etno şi clasică, dar şi fantezii coregrafice în stil preclasic, *„Bătuta Moldovenească”* - medalion etno, *„Rică şi Mengone”* - musical cu arii şi personaje celebre din reprezentaţiile *Operei Comice pentru Copii*, *„Bărbierul din Sevilla”* de Rossini şi *„Un port la capăt de lume”* - balet de buzunar. Se joacă însă cu mare succes şi spectacolele *Coana Chiriţa, Piatra din casă, Cristinel şi prietenii săi, Il maestro di cappella, Oblio, Pygmalion, Fata moşului şi fata babei, Minuniţa şi vrăjitoarea, Farmacistul, Il signor Bruschino, Păpuşile meşterului Coppelius, Poveşti vesele cu duci, marchize şi bufoni, Pimpinone, Livietta şi Pungaşul, Elixirul Dragostei, Poveste Buclucaşă, La serva padrona, Frumosa şi Bestia, Cantata Cafelei, Zig-Zaga* şi *Figaro*. Şi încă o dovadă a calităţii şi competitivităţii spectacolelor din repertoriu: anul trecut, în mai, artiştii au prezentat pe scena Fantasy Festival din Disneyland Paris spectacolul “Ciuleandra”, baletul de inspiraţie folclorică ce are la bază creaţia lui Roman Vlad, iar în toamnă s-au aflat în turneu în SUA (Washington, New York şi Philadelphia) cu spectacolul “O noapte furtunoasă”, un musical semnat de acelaşi Roman Vlad şi care a avut premiera în aprilie când a fost prezentat şi în Spania, la Teatro del Arenal, în cadrul “Săptămânii teatrului românesc la Madrid”.

Radu Şerban: „Parfumul străzilor”, vol. 1

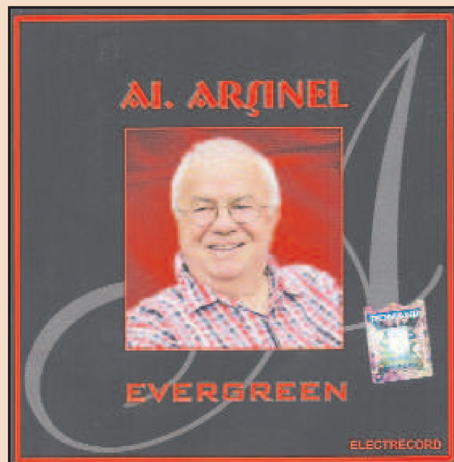
Casa de discuri Electrecord, depozitară a tezaurului de aur al muzicii româneşti, ne oferă (cu sprijinul Asociaţiei culturale „Şerban” – preşedinte Domnica Şerban) această colecţie uluitoare de melos românesc autentic. Nu mai este nevoie să reamintim locul înalt ocupat de Radu Şerban în ierarhia şi în istoria muzicii uşoare româneşti, pentru că o bună parte din cele 24 de titluri vă vor veni automat pe buze: „Balada” (superbul duet între Marina Voica şi

Margareta Pâslaru), „Seara” (Anda Călugăreanu), „Parfumul străzilor” (Mihaela Mihai), „Prieten drag” (Pompilia Stoian – poate în vol. 2 vom găsi şi varianta originală, cu M. Voica), „De ce-ai venit, de ce-ai plecat”, „O trestie doar”, „Încă nu e târziu” (M. Pâslaru), „Pasărea de apă” (Mircea Şerban), „ La un pas de fericire” (Marcela Rusu), „Strada” (Ion Dichiseanu), „Pomul cu vrăbii” (Roxana Matei), „Şi ploua…” (A. Andreescu), „O ramură spre cer” (C. Chiriac). Un adevărat CD-document despre forţa muzicii uşoare româneşti, despre talentul excepţional al marilor noştri creatori, aşa încât aşteptăm cu nerăbdare vol. 2, la lansarea căruia sperăm să fie invitaţi mai mulţi colaboratori – de această dată au fost M. Pâslaru, H. Moculescu, I. Dichiseanu.

Alexandru Arşinel: „Evergreen”

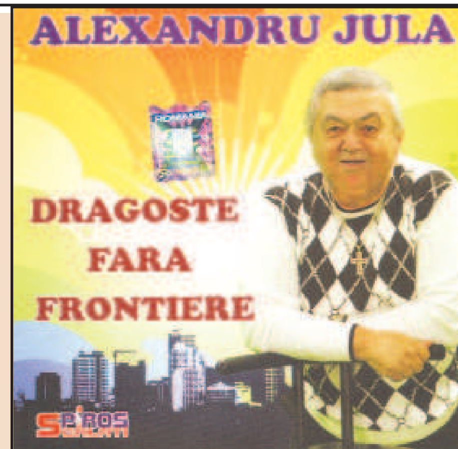
Asemeni melodiilor nemuritoare pe care ni le restituie în acest album împreună cu prestigioasa casă Electrecord, Alexandru Arşinel este el însuşi

„veşnic verde”, tânăr, puternic înfiorându-ne cu vraja unor refrene de neuitat: „My Way”, „Buona sera, signorina”, „Fascination”, „Valurile Dunării”, „Please, release Me”, „Let Me Go”, „Mona Lisa”, „Over and Over”, „Some Broken Hearts”… Înafara faimosului vals al lui Iosif Ivanovici, artistul a introdus pe album încă o creaţie românească – amuzanta, antrenanta „Mamaia Samba” de H. Mălineanu. La înregistrarea materialului muzical au contribuit nume de legendă ale genului – Alexandru Avramovici cu formaţia sa şi saxofonistul Dan Mândrilă. Aranjamente muzicale şi orchestraţii – Dan Dimitriu, tot el având iniţiativa alcătuirii unui grup vocal din 4 minunate voci feminine adolescentine. Încă o dată, Alexandru Arşinel ne dovedeşte că este şi un cântăreţ absolut remarcabil!

Alexandru Jula: „Dragoste fără frontiere”

La 75 de ani, când alţii s-au pensionat de mult şi merg la pescuit (el are şi unde, la Galaţi!), marele artist care este Alexandru

Jula nu încetează a ne uimi, lansând album după album, unul mai bun ca altul. La un an după *M-aţi otrăvit cu apă,* iată că el lansează la casa SPIROS (cu imprimări făcute la „Pericol Studio”, cu Cristian Doicu la pupitru) acest album absolut remarcabil. Ce impresionează în primul rând este culoarea timbrală, varietatea de ritmuri, calitatea versurilor (este un album de autor Carmen Aldea-Vlad), diversitatea melodică. Zece piese sunt semnate de Alexandr Martinkievici, a 11-a de Dumitru Lupu. Masterizare de clasă şi titluri care îţi merg la suflet, cum ar fi: *Deli dei*, *Când se naşte un copil*, *Dunărea mea*, *Carmelita*, *Plânge un ţigan*, *Anii tinereţii*, *Jumătatea mea*, *Buona sera*. Faţă de precedentul album, nota ironic-tandră e prezentă doar în *Voi, damele* şi *Hoţul de inimi*, având de-a face cu un disc emoţionant, nostalgic, grav, tulburător şi – nu o dată - trist, aşa cum e şi viaţa...

Steliana Sima: „Unde-i satul de altădată?“

Frumoasa şi atât de înzestrata interpretă, care de anul trecut este şi director la prestigiosul ansamblu „Ciocârlia”, revine spectaculos cu acest album de referinţă, editat la casa Big Man: nu mai puţin de 18 titluri, între care reţin atenţia „Oameni buni din toată ţara”, „De când te iubesc pe tine”, „De-aş putea vremea să-ntorc”, „Fir-ai tu, străinătate”, „Mi-ai ieşit

dragoste-n cale". Produsul muzical este excepţional, rezultat din colaborarea cu orchestra „Lăutarii" de la Chişinău, dirijor Nicolae Botgros; sunetul – A. Lifenco. Booklet-ul este de asemenea la înălţime, cu recomandarea călduroasă făcută de Marioara Murărescu. Artistă de prim rang, Steliana Sima merita acest CD de excepţie produs de Big Man!

Ovidiu Komornyik: „Iartă-mă dacă ţi-e dor"

Ocupat să editeze discuri colegilor de breaslă, iată că reputatul cantautor a găsit timp şi

pentru el, propunându-ne acest CD remarcabil nu numai din punct de vedere muzical, ci şi grafic. Între cele 10 compoziţii, muzică şi text, se detaşează „Iartă-mă", „Dragostea ne va salva", „Doar de dragul tău", „Vreau să zbor", „Departe, undeva". Avem aici şi o creaţie în limba italiană (protagonistul a cântat mult timp în Peninsulă), dar şi sensibila melodie „In memoriam Laura Stoica". Întregul CD este, cum spuneam, extrem de îngrijit realizat, din toate punctele de vedere, la loc de cinste fiind trecuţi şi colaboratorii Emanuel Gheorghe "Fisă" (orchestraţii, chitară, sunet), Vladimir Sergheev "Vova" (orchestraţii, sunet), Dan Lazăr (vioară), regretatul scriitor Stelian Filip (versurile piesei dedicate Laurei Stoica). În grupul de backing vocal apare şi fostul concurent la „Cerbul de Aur" şi Mamaia, Cristian Nistor.

Lucky Marinescu: „Nu mă uitaţi! Lucky"

Subintitulat „Cele mai frumoase cântece din repertoriul solistei Lucky Marinescu", acest CD editat de Magazinul Muzica (înregistrări digitalizate în

laboratoarele *Star Media Music*) reuneşte cu adevărat piese cunoscute, fredonate, neuitate. Între ele, la loc de cinste: „Aşa începe dragostea", „M-am născut în România", „Replici" (în duet cu Cornel Constantiniu), „Ne-am despărţit" (cu Aurelian Andreescu), „Visul meu, viaţa mea", „Aşa e dragostea", „Dragi îmi sunt cântecele mele". Între cele 22 de titluri, 4 sunt cântate în limba maghiară, printre care „N-am ştiu să te păstrez" sau „Cântec simplu". Lista autorilor însumează maeştri de vază ai genului: R. Şerban, H. Mălineanu, S. Dinicu, A. Giroveanu, G. Solomonescu, E. Deda, N. Kirculescu, L. Profeta, E. Roman, A. Winkler, P. Mihăescu… O colecţie într-adevăr unică, pe care o recomandăm tuturor adevăraţilor iubitori de muzică uşoară.

Daniel Iordăchioae: „Best of"

Sub egida Ovo Music (care, iată, reuşeşte performanţa de a consacra albume de colecţie câtorva vedete ale muzicii uşoare), popularul interpret Daniel

Iordăchioae îşi reuneşte 19 *hit*-uri pe acest album încântător. Nu puteau lipsi de aici „Mă-ntorc la tine, mare albastră", „Acel paradis pierdut", „Dacă într-o zi mă vei iubi", „Adună-ţi soarele-n priviri", „Am fost actor", „Între noi e o stea", „Eşti inima mea" – piese aparţinând compozitorilor Florentin Delmar, Ion Cristinoiu, Dumitru Lupu, Dani Constantin, Mihai Vanica, Dan Iagnov, Marius Micu. În egală măsură, cântăreţul (care între timp a absolvit facultatea de regie film!) ne face să-i descoperim înzestrările de compozitor şi textier în melodii cum ar fi „Moldovean blues", „Ruj pe buze", „Amintiri", „Protest", „Plâng". Cuvinte emoţionante şi spirituale ne adresează protagonistul şi în booklet, reamintindu-ne că este un "dinozaur" de… 41 de ani! Ce nedrepţi suntem cu valorile! Oricum, tăticului Iordăchioae, pentru al doilea copil, fetiţa Salma, un gând bun şi din acest colţ de pagină.

Muzică şi literatură

Yvonne PANDREA

În cadrul "Stagiunii muzicale Iosif Sava" a Fundaţiei ACCUMM (preşedinte Petru Maier Bianu) la Palatul Şuţu a avut loc un interesant eveniment care a pus alături muzica şi literatura. Este vorba de un original "Atelier de cultură şi civilizaţie universală", găzduit cu ospitalitate de Muzeul municipiului Bucureşti(director Ionel Ioniţă). Recitalul cameral susţinut de violonistul Tudor Diaconescu şi pianist Elena Popa, doi tineri şi talentaţi muzicieni, a inclus E. Chausson – *Poème*, G. Enescu – *Sonata Torso,* S. Prokofiev – *Sonata a II-a* pentru vioară şi pian opus 94 bis. Numerosul public, care a făcut neîncăpătoare aula palatului, a aşteptat cu mare nerăbdare prezentarea, lansarea şi şedinţa de autografe a scriitorului Constantin Cornea – eveniment oferit cu sprijinul "Mediabrains". Tinerii actori Iolanda Covaci şi Daniel Mecu au dat viaţă unor scene de mare dramatism din remarcabilul roman "Vestitorii", cu o scriitură de o muzicalitate, am spune, cu totul aparte. Aşa cum spunea criticul Petru Maier Bianu, "*este un roman al conştiinţei, dar ţinta lui reală este arta, dar mai ales artistul. "Vestitorul" are chipul unui visător care crede cu tărie în forţa artei.*" Scriitor de mare forţă şi profunzime în demersul său literar, Constantin Cornea a atras mulţi oameni din spaţiul muzical, între care interpreta de muzică uşoară Liliana Fedorca, critici, comentatori, cărora amfitrionul, Petru Maier Bianu, le-a arătat la final pianul regretatului interpret şi textier Angel Grigoriu, din grupul legendar "Trio Grigoriu", care acum cântă sus în ceruri…(Foto: Mireille Astrid Popa)

C. Cornea, L. Fedorca

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE EDITURA MUZICALĂ CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL ŞI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:
Al. I. BĂDULESCU, Lava BRATU, Corina BURA, Petre CODREANU, Constanţa CRISTESCU, Marcel FRANDEŞ, Oana GEORGESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU, Petruţa MĂNIUŢ, Doina MOGA, Yvonne PANDREA, Gheorghe NEACŞU, Alexandru ŞIPA, Vasile TIMIŞ, Florin-Silviu URSULESCU

Pt. ediţia electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacţiei: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro
TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x

„Sexy Love" în Europa

Sorin BANU

După ce a ajuns nr. 1 în Grecia şi a fost licenţiat în peste alte 20 de ţări, proiectul muzical Residence Deejays & Frissco cucereşte noi teritorii. „Sexy Love" se află în topul difuzărilor radio din Olanda, iar videoclipul se află în heavy-rotation la importantul canal TV muzical olandez, TMF (The Music Factory). Ei sunt susţinuţi de Armada Music şi sunt promovaţi pe cea mai populară compilaţie de gen, alături de nume cunoscute ale industriei muzicale dance internaţionale.

La scurt timp după ce au cucerit România, Bulgaria, Grecia şi Olanda, artiştii MediaPro Music au pătruns în playlisturile radiourilor din Rusia, Norvegia şi Polonia, iar în Suedia au ajuns deja în top 30 Deejays Airplay.

Piesa produsă de Ionuţ Untaru, alias Frissco, lansată în vara anului 2009, s-a menţinut pe primele poziţii ale topurilor radiourilor româneşti timp de 25 de săptămâni şi este una dintre cele 3 piese româneşti ce se găseşte pe iTunes, cel mai important portal de music download din lume, alături de melodii cu Inna şi Edward Maya.